

words

พลังที่ไม่ยอมจำนนต่ออำนาจใด
คือพลังอันยิ่งใหญ่แห่งถ้อยคำและตัวอักษร

ยอดขายกว่า
17 ล้านเล่ม
ทั่วโลก

จอมโจร
ขโมย
หนังสือ

THE BOOK THIEF

มาร์กัส ซุซัค เขียน พรรณี บุจिरวงค์ แปล

“A human doesn’t have a heart like mine.
The human heart is a line, whereas my own is a circle,
and I have the endless ability
to be in the right place at the right time.
The consequence of this is that
I’m always finding humans at their best
and worst. I see their ugly and their beauty,
and I wonder how the same thing can be both.”

“มนุษย์ไม่มีหัวใจเหมือนข้า หัวใจมนุษย์เป็นเส้น
ในขณะที่หัวใจของข้าเป็นวงกลม
ข้ามีความสามารถอันไม่สิ้นสุดในการอยู่ได้ถูกที่ถูกเวลาเสมอ
ข้าจึงมักพบเห็นสิ่งที่ดีที่สุดและเลวที่สุดของมนุษย์
ข้าเห็นทั้งความงามและความน่าเกลียดของพวกมนุษย์
และสงสัยจริงๆ ว่าอะไรสิ่งเดียวกันจะเป็นทั้งสองอย่างได้อย่างไร”

—มาร์กิส ซูซัค

words
words without boundaries

จอมโจรโมยหนังสือ

The Book Thief

มาร์กัส ซุซก
เขียน

พรณี ชุจิรวศ์
แปล

“นี่หนังสือของลูกหรือ”
“ค่ะ ปาปา”
“ลูกอยากอ่านมันมั้ย”
“ค่ะ ปาปา” อีกครั้ง
รอยยิ้มเหน้อยล้า แว่ตาสีเงินยวงหลอมละลาย
“งั้นเรามาอ่านกัน”
- มาร์กัส ซุซก

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

จอมโจรขโมยหนังสือ The Book Thief

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Words publishing

Text copyright © Markus Zusak, 2005

Illustrations copyright © Trudy White, 2005

Facebook: /markuszusak

Instagram: @markuszusak

Website: <http://www.markuszusak.com>

Join in the conversation about The Book Thief with #TheBookThief

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8680-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร
บรรณาธิการผู้อำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม • บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ
บรรณาธิการ ปณณภา เหล่าเจริญวงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลภัสณัน แซกกลิ่น • ศิลปกรรมปก นวพรรษ เอื้อพิทยากร
ออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด, สุนิดา ภาวะทรัพย์, กันติศา เพชรพรหมรักษ์
พิสูจน์อักษร สรรวรัตน์ นกเกิด, รมิดา แสงสวัสดิ์

คำนำสำนักพิมพ์

ช่วงเวลาแห่งสงครามนับเป็นช่วงเวลาเลวร้าย เพราะมันมักมีแต่ความเจ็บปวด ความสูญเสีย การพลัดพราก ไปจนกระทั่งความตาย ใครจะไปคาดคิดว่ามีสิ่งที่ดีงามต่อหัวใจเกิดขึ้นในช่วงเวลาแห่งฝุ่นควันเช่นนั้นได้ด้วย

จอมโจรขโมยหนังสือ เป็นสุดยอดวรรณกรรมที่สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อบรรยายช่วงเวลาในโลกต้องประสบกับสงครามโลกครั้งที่สอง ช่วงเวลาที่มีความตายมากมายได้รับการบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ ผ่านการบอกเล่าเรื่องราวโดยยุมทูต ฉายให้เห็นภาพชีวิตรอบตัวเด็กสาวคนหนึ่งชื่อ “ลีเซล เมมิงเกอร์”

เราจะได้มองเห็นภาพอันงดงามของมิตรภาพบนถนนคลุกฝุ่น ความอบอุ่นในบ้านหลังเล็กๆ ที่หนาวแทบตาย ความเป็นมนุษย์ที่ยิ่งใหญ่ท่ามกลางความโหดร้าย และได้เห็นว่านี่คือช่วงเวลาที่ย่อยคำและตัวหนังสือ...มีพลังยิ่งกว่าช่วงเวลาใดๆ

หากคุณพร้อมแล้ว เราอยากชวนคุณเปิดหัวใจออกให้กว้าง แล้วโอบรับถ้อยคำเหล่านี้เข้าไปทีละนิดๆ

จอมโจรหนังสือกำลังรอคุณอยู่ค่ะ

words

นิยายเหลือเชื่อ

เล่าชานโดยนักเล่าเรื่องจากโลกมืด อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน...

แด่ เอลิซาเบท และเฮลมุต ชูชก
ด้วยรักและชื่นชม

เปิดฉาก

ฉากปรัหักพัวกองพะเนิน

นักเล่าเรื่องของเราขอแนะนำให้ผู้รู้จัก :

ตัวเขา - ลี - และจอมโจรหนังสือ

ชมทูตกับธ็อกโกแลต

ตอนแรกคือสี่

จากนั้นคือมนุษย์

นั่นคือวิธีที่ข้ามองสิ่งต่างๆ

หรืออย่างน้อย ข้าก็พยายาม

นี่คือข้อเท็จจริงเล็ก ๆ

พวกเขากำลังจะตาย

ด้วยความสัตย์จริง ข้าพยายามพูดคุยหัวข้อนี้อย่างสนุก แม้คนส่วนใหญ่
จะอีกักไม่ยอมเชื่อ ไม่ว่าข้าจะหักท้วงแค่ไหน แต่โปรดเชื่อข้าเถอะ
แน่นอน ข้าสามารถสนุกได้ เป็นมิตรได้ ตกลงกันได้ อ่อนโยนก็ได้
เห็นไหม มีแต่เรื่องดี ๆ ทั้งนั้น แต่อย่าขอให้ข้าทำตัวดีนะ เพราะการทำตัวดี
ไม่เกี่ยวกับข้า

ปฏิกิริยาต่อข้อเท็จจริงข้างต้น

นี่ทำให้เจ้ากังวลขึ้นหรือ

ขอละ – อย่ากลัวไปเลย

ข้าหาใช้สิ่งใดไม่ นอกจากยมทูตผู้ยุติธรรม

แน่ละ การเกริ่นนำ

การเริ่มต้น

มารยาทของข้าหายไปไหน

ข้าจะแนะนำตัวให้เหมาะสมกว่านี้ก็ได้ แต่ไม่จำเป็นเลย เพราะพวกเจ้าจะรู้จักข้าดีพอและเร็วพอ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับตัวแปรมากมาย หากพอจะบอกได้ว่า เมื่อถึงเวลา ข้าจะมายืนคำร้างเจ้าอย่างเป็นมิตรที่สุด ดวงวิญญาณของเจ้าจะอยู่ในอ้อมแขนข้า สี่จะมากาะอยู่บนไหล่ข้า และข้าจะพาดวงวิญญาณของเจ้าไปอย่างทะนุถนอม

เจ้าจะนอนอยู่ตรงนั้น (ข้าแทบไม่เคยเห็นใครยืน) ตัวแข็งอยู่ในร่างของเจ้า อาจมีคนมาพบ อาจมีเสียงกรีดร้องระงม แต่เสียงที่ข้าได้ยินหลังจากนั้นจะมีแต่เสียงลมหายใจของข้า เสียงของกลืน กับเสียงฝีเท้าของข้าเท่านั้น

เกิดคำถามว่า แล้วทุกอย่างจะเป็นสืออะไรตอนที่ข้ามาหาเจ้า ท้องฟ้าจะเป็นอย่างไร

โดยส่วนตัวแล้ว ข้าชอบท้องฟ้าสีช็อกโกแลต...ช็อกโกแลตเข้ม...ดำทะมึน คนส่วนใหญ่บอกว่ามันเหมาะกับข้า แต่ข้าพยายามชอบทุกสีที่เห็น – ทุกแสงสี กลิ่นรสมากมายพันล้นอย่างล้วนแตกต่างกัน ท้องฟ้าจะดูดซับมันเข้าๆ ช่วยบรรเทาความเครียดและทำให้ข้าผ่อนคลาย

กฤษฎิ์เล็ ก ๆ

มนุษย์สังเกตเห็นสีต่าง ๆ ของวันแค่ตอนเริ่มต้นและหมดวันเท่านั้น
แต่สำหรับข้า ในหนึ่งวันผสมปนเปไปด้วยหลากหลายโทน
ในแต่ละช่วงขณะที่ผ่านไป
หนึ่งชั่วโมงอาจเต็มไปด้วยสีสนับพัน
เหลืองซีด ผ้ามขาว ดำทะมึน
ในสายงานของข้า ข้าจำเป็นต้องสังเกตพวกมัน

อย่างที่บอก สิ่งเดียวที่ช่วยข้าได้คือเรื่องอื่นที่จะมาดึงความสนใจ เรื่องที่ทำให้ข้ายังมีสติ และยังรับมือกับงานนี้ได้ หากดูจากระยะเวลาที่ข้าปฏิบัติหน้าที่นี้มา ปัญหาอยู่ที่ใครกันจะมาแทนที่ข้าได้ ใครจะมาแทนยามที่ข้าพักร้อนไปอยู่ตามรีสอร์ทเหมือนพวกเจ้า ไม่ว่าจะเป็นเมืองร้อนหรือไปเล่นสกี แน่نونว่าไม่มีอยู่แล้ว มันจึงทำให้ข้าตัดสินใจอย่างมีสติได้ทันทีว่าจะใช้เรื่องที่ดึงความสนใจแทนการพักร้อน ไม่จำเป็นต้องพูด ข้ามีเรื่องให้ได้พักมากมาย...พักกับสีสนับพัน

เจ้าอาจสงสัยว่าทำไมผมพูดอย่างข้าถึงต้องการวันหยุดพัก และจะหาเรื่องช่วยดึงความสนใจแบบนั้นได้ จากที่ไหน

ข้าจึงจะเข้าประเด็นต่อไป

ก็พวกมนุษย์ที่เหลืออยู่ไงเล่า

พวกที่รอดชีวิต

มีบางคนที่ข้าอดจะจ้องมองไม่ได้ แม้ข้าจะพลาดไปในหลายโอกาส ข้าตั้งใจแยกแยะสีเพื่อจะได้ไม่ต้องนึกถึงพวกเขา แต่บางครั้งข้าก็เห็นคนที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลังล้มทรุดราวกับจะแตกเป็นเสี่ยง ท่ามกลางความสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้งสิ้นหวัง ทั้งประหลาดใจ หัวใจของพวกเขาถูกทิ่มแทงปอดถูกบดขยี้

และมันทำให้ฉันนึกถึงเรื่องที่ข้ากำลังจะเล่าให้เจ้าฟังคืนนี้หรือวันนี้
ไม่ว่าจะโม่งยามไหนหรือสืออะไร เรื่องราวของหนึ่งในผู้รอดชีวิตอย่าง
ต่อเนื่อง – คนที่มักถูกทิ้งไว้ข้างหลังเสมอ

มันเป็นเรื่องเล็กจริง ๆ ท่ามกลางเรื่องอื่นมากมาย มันเป็นเรื่องของ :

- ◆ เด็กสาวคนหนึ่ง
- ◆ บางถ้อยคำ
- ◆ นักเล่นทึบเพลงคนหนึ่ง
- ◆ พวกเยอรมันบ้าคลั่ง
- ◆ นักชกยิวคนหนึ่ง
- ◆ และการโจรกรรมอีกมากมาย

และข้าเจอแม่หนูจอมโจรหนังสือคนนั้นมาแล้วถึงสามครั้ง

จ้างรกรไฟ

ตอนแรกเป็นสีขา...ขาวจ้ำจนตาแทบบอด

พวกเจ้าบางคนชอบคิดว่าสีขาไม่ใช่สี ไร้สาระสิ้นดี ข้าบอกเจ้าได้เลยว่ามันคือสี สีขาวคือสีอย่างแน่นอน ไม่ต้องสงสัย และข้าคิดว่าพวกเจ้าคงไม่อยากเถียงกับข้าแน่

ประกาศย้ำอีกครั้ง

ได้โปรดใจเย็นก่อน แม่เจ้าจะเพ็งโดนหูไปเมื่อครู่

ข้าทำเป็นวางโตไปอย่างนั้นเอง –

ข้าไม่รุนแรง ไม่ร้ายกาจ

ข้าคือผลของการกระทำ

ใช่ มันเป็นสีขา

ราวกับโลกทั้งใบถูกหิมะปกคลุม เหมือนโลกสวมหิมะแบบเดียวกับที่เจ้าสวมเสื้อกันหนาวจัมเปอร์ ไกล่รางวัลไฟ รอยเหยียบจมมิดถึงหน้าแข้ง เหล่าต้นไม้ห่มคลุมด้วยหิมะ

และเป็นไปตามคาด มีคนตาย

พวกเขาไม่อาจแคบปล่อยเขาทิ้งไว้บนพื้น ตอนนี้นั้นอาจไม่ใช่ปัญหา แต่อีกไม่นานจะเป็นแน่ เมื่อเส้นทางข้างหน้าถูกเคลียร์ และรถไฟต้องแล่นต่อ

มียามสองคน

มีแม่กับลูกสาว

ศพหนึ่งศพ

แม่ ลูกสาว และศพ พวกเขายังคงดื้อดึงและเงียบบัน

“แล้วเราจะให้ฉันทำยังไง”

ยามคนหนึ่งสูง คนหนึ่งเตี้ย คนสูงมักพูดก่อนเสมอแม้จะไม่ใช่ว่าที่เขามองคนเตี้ยกว่า ตัวอ้วนกลมกว่า คนที่หน้าแดงราวลูกตำลึงสุก

“เอลละ” เขาตอบ “เราทิ้งเขาไว้แบบนี้ไม่ได้ ว้าม้ย”

คนตัวสูงหมดความอดทน “ทำไมจะไม่ได้”

คนตัวเตี้ยเฝ้าจะระเบิดโทสะ เขาเงยหน้ามองคางของคนตัวสูงและตะโกน “สปินสต์! ดู แก๊งหรือเปล่า!” ความขยะแขยงเริ่มปรากฏบนสองแก้มมากขึ้นทุกที ผิวขยายออก “มา” เขาบอกและเดินย่ำหิมะขาวโพลน “เราจะแบกทั้งสามคนนั้นกลับไปถ้าต้องทำ แล้วเราค่อยแจ้งเมื่อถึงสถานีถัดไป”

ส่วนข้า ข้าทำพลาดในเรื่องที่ไม่น่าพลาดที่สุด ข้าบอกไม่ถูกว่าผิดหวังกับตัวเองแค่ไหน ปกติแล้วข้าทำทุกอย่างถูกต้องเสมอ

ข้าจ้องมองท้องฟ้าขาวจ้ำจาวหิมะผ่านหน้าต่างรถไฟที่กำลังแล่นที่จริงข้าเกือบจะสูญเสียใจรับมันเข้าไปแล้ว แต่เกิดลึกลับ ข้ายอมรับว่าข้าเริ่มสนใจแม่หนุ่มน้อยคนนั้น ความอยากรู้อยากเห็นเอาชนะข้าอีกแล้ว ข้ายอมให้ตัวเองอ้อยอิ่งอยู่นานอีกหน่อยเท่าที่เวลาจะอำนวย แล้วข้าก็เฝ้ามอง

ยี่สิบสามนาที่ต่อมา เมื่อขบวนรถไฟหยุด ข้าออกมาพร้อมพวกเขา

วิญญาณดวงน้อยอยู่ในอ้อมแขน
ข้ายืนถนัดออกไปทางขวาเล็กน้อย

คู่หูยามรถไฟผู้กระตือรือร้นเดินกลับไปหาคุณแม่ลูกกับศพเด็กหนุ่มร่างเล็ก
ข้าจำได้แม่นว่าวันนั้นข้าหายใจเสียงดัง น่าแปลกที่ยามทั้งสองคนไม่สังเกตเห็นตอนที่เดินผ่านเข้าไป โลกค่อยๆ จมลงใต้กองหิมะอันหนาหนัก

ห่างจากเข้าไปสิบเมตรด้านซ้ายมือ เด็กสาวท้องว่างหน้าซีดยืนหนาวสั่น
ปากของเธอสั่นระริก

แขนเย็นเฉียบของเธอยกขึ้นกอดอก

น้ำตาบนใบหน้าของแม่หนูจอมโจรหนึ่งลือกกลายเป็นน้ำแข็ง

คราฟ

ถัดมา คือสี่ตำอันเป็นเอกลักษณ์ จะว่าเพื่อแสดงให้เห็นความเก่งกาจรอบด้านของข้าก็ได้ มันคือช่วงเวลาที่มืดมิดที่สุดก่อนฟ้าสว่าง

ครั้งนี้ข้ามาหาชายคนหนึ่ง อายุน่าจะราวยี่สิบสี่ นับเป็นความมั่งคั่งแบบหนึ่ง เครื่องบินยังคงดังตะกุกตะกัก ฟันควั่นโหมงออกจากปอดทั้งสองข้างของมัน

พอมันถึงพสุธา พื้นดินแยกออกเป็นสามร่องลึก ปีกของมันไม่ต่างจากแขนที่ถูกเลื่อยขาด มันไม่กระพืออีกแล้ว ไม่อีกแล้วสำหรับเจ้านกเหล็กตัวเล็กนี้

ข้อเท็จจริงอีกนิด

บางครั้ง ข้าก็มาเร็วเกินไป

ซ้ำรับ

และบางคนที่ยึดติดกับชีวิต

มากกว่าที่คิด

ผ่านไปไม่กี่นาที ควันจางหายไปเอง ไม่เหลืออะไรอีกแล้ว

เด็กหนุ่มมาถึงก่อน ลมหายใจหอบฮัก เหมือนจะถือกล่องเครื่องมือมาด้วย ทั้งตื่นเต้นทั้งกลัว เขาเข้าไปใกล้ห้องพลขับ ดูว่านักบินยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ตอนนั้นนักบินยังไม่สิ้นใจ ส่วนแม่หนูจอมโจรมาถึงในอีกสามสิบวินาทีต่อมา

ถึงจะผ่านไปหลายปี แต่ข้ายังจำแม่หนูคนนี้ได้แม่น

เธอพักหอบหายใจ

เด็กหนุ่มหยิบของออกมาจากกล่องเครื่องมือ...ตุ๊กตาหมี

เขาเอื้อมมือเข้าไปในห้องพลขับผ่านทางกระจกหน้าต่างที่แตกกระจาย แล้ววางตุ๊กตาหมีลงบนอกนักบิน หมีน้อยหน้ายิ้มนั่งอยู่ท่ามกลางศพ จมกองเลือดในสภาพแออัดบนซากเครื่องบิน ไม่กี่นาทีต่อมา ข้าฉวยโอกาสของข้า ได้เวลาพอดี

ข้าเดินเข้าไป ปลดดวงวิญญาณของเขา และนำมันออกมาอย่างทะนุถนอม

เหลือแต่เพียงร่างของเขา กลิ่นคันที่ค่อยๆ จาง กับหมีน้อยหน้ายิ้ม

พอคนเริ่มกรูเข้ามาแน่น สิ่งต่างๆ ย่อมเปลี่ยนไป ขอบฟ้ากลายเป็นสีถ่าน สิ่งที่เหลืออยู่บนท้องฟ้าดำทะมึนคือร่องรอยฉวัดเฉวียนที่เลือนรางจางหายไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อเทียบกันแล้ว ชายคนนั้นมีสีเหมือนกระดูก ผิวสีกระดูก เครื่องแบบยับยู่ยี่ ดวงตาสีน้ำตาลเยือกเย็นราวกับคราบกาแฟ และรอยฉวัดเฉวียนบนฟ้าครั้งล่าสุดดูประหลาดแต่ก็คุ้นตา มันเป็นเอกลักษณ์

คนมุงก็ทำอย่างที่ทำ

ตอนข้าแหวกทางเข้าไป แต่ละคนยืนจ้อง สนุกอยู่ในความเงิบ มีทั้งการทำให้ท่ามือประเกอบ เสียงพูดอื้ออึง ไม่ก็หันรีหันขวางเงิบๆ ทำอะไรไม่ถูก

ตอนที่ข้าหันกลับไปชำเลืองมองเครื่องบิน ปากที่เปิดอยู่ของนักบิน
คล้ายกำลังยิ้ม

มุกตลกบัดสีครั้งสุดท้าย

อีกหนึ่งมุกเด็ดของมนุษย์

เขายังอยู่ในเครื่องแบบ ขณะที่แสงเงินยวงจัดซื้อกับแผ่นฟ้า ตอนที่
ข้าเริ่มออกเดินทางต่อพร้อมกับดวงวิญญาณอีกจำนวนมาก ดูเหมือนมี
เงาแวบพาดผ่านอีกแล้ว นั่นคือคราสระยะสุดท้าย - สัญญาณที่บ่งบอกว่า
ดวงวิญญาณหนึ่งได้จากไป

สำหรับข้า มันเกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตา แม้จะมีสีสน่มากมายติดอยู่
กับสิ่งที่ข้าเห็นบนโลก แต่ข้ามักเห็นคราสทุกครั้งที่มีคนตาย

ข้าเห็นคราสมาเป็นล้าน

เห็นมามากจนคร้านที่จะจดจำ

๘๖

ครั้ง สุดท้ายที่ข้าเห็นเธอคือสีแดง ท้องฟ้าแดงฉานราวซูปเดื่อด บางที่ถูกไฟลุกไหม้ มีเศษซากสีดำและฝุ่นผงร้อนๆ ราวพริกไทยเป็นรอยทาง ตัดกับสีแดง

ก่อนหน้านั้นเด็ก ๆ กำลังเล่นกระต่ายขาเดียวอยู่บนถนนที่ดูเหมือน กระดาษเลอะคราบน้ำมัน ตอนเข้าไปถึง ข้ายังได้ยินเสียงก้องสะท้อน เสียงกระโดดย่ำเท้าบนถนน เสียงหัวเราะของเด็กๆ และรอยยิ้มดูจกเลือนที่ละลายอย่างรวดเร็ว

จากนั้นก็ระเบิดขึ้น

ครั้งนี้ ทุกอย่างสายเกินไป

ไม่ว่าจะเป็นเสียงไซเรน เสียงคุณครูเตือนภัยทางวิทยุ ทุกอย่างสายเกินไป

ภายในไม่กี่นาที ซากอิฐหินดินปูนกองพะเนิน ถนนแยกแตกกระแหง เลือดไหลนองถนนจนแห้งกรัง ศพเกลื่อนกลาดติดอยู่ตรงนั้นเหมือน ท่อนซุงหลังน้ำลด

พวกเขาติดอยู่ตรงนั้น พวกเขาทุกคน ดวงวิญญาณเป็นกลุ่ม
มันเป็นชะตากรรมหรือ
หรือคราวเคราะห์
ที่ทำให้พวกเขาติดอยู่อย่างนั้น
แน่ละว่าไม่ใช่
อย่าโง่งไปหน่อยเลย
บางทีอาจมีมากกว่าลูกระเบิดที่ทิ้งกระหน่ำลงมาจากฝีมือของมนุษย์
ผู้ซ่อนตัวอยู่หลังกลีบเมฆ

นานหลายชั่วโมงทีเดียวที่ท้องฟ้าเป็นสีแดงเดือดรากับอาหารปรั่งสุก
เมืองเล็กๆ ในประเทศเยอรมนีถูกระเบิดถล่มลงมาอีกครั้ง สะเก็ดเก้าอี้ถ่าน
ปลิวว่อนราวหิมะ ช่างงดงามจนเจ้าอยากแลบลิ้นออกไปสัมผัส อยาก
ลิ้มรสมัน แต่มันจะเผ็ดเผาริมฝีปากของเจ้าจนมอดไหม้ ลวกปากของเจ้า
จนสุก

แน่นอน ข้าเห็น

ข้าเกือบจากไปแล้วตอนที่เห็นแม่หนูน้อยนั่งคุกเข่าอยู่ตรงนั้น
ซากปรักหักพังกองพะเนินเป็นภูเขาถูกเขียนขึ้น ถูกออกแบบ ถูก
สร้างขึ้นรอบตัวเธอ เธอกำหนังสือเล่มหนึ่งในมือแน่น

เหนือสิ่งอื่นใด แม่หนูจอมโจรอยากกลับไปห้องใต้ดินเหลือเกิน กลับไป
เขียนหรืออ่านเรื่องราวของเธอเป็นครั้งสุดท้าย ข้ารู้ดี ข้าเห็นมันชัดเจนจาก
สีหน้าของเธอ เธออยากทำอย่างนั้นใจจะขาด – รู้ลึกปลอดภัย เพราะมันคือ
บ้าน – แต่เธอไม่อาจขยับตัวได้ ข้ายังไม่มีห้องใต้ดินหลงเหลือให้เห็นอีกแล้ว
มันกลายเป็นส่วนหนึ่งของผืนแผ่นดินที่ถูกถล่มทำลาย

เชื้อข้าเถอะ ข้าขอร้อง

ข้าอยากหยุดแะ อยากก้มตัวลงไปหา

อยากบอกว่า

“ข้าเสียใจนะแม่หนู”

แต่ข้าทำไม่ได้

ข้าไม่ก้ม ข้าไม่พูด

ข้าได้แต่จ้องมองเธออยู่พักใหญ่ พอเธอขยับตัวได้ ข้าก็ตามเธอไป

เธอวางหนังสือลง

คุกเข่า

จอมโจรหนังสือกรีดร้องโหยหวน

หนังสือของเธอถูกเหยียบย่ำหลายหนตอนเริ่มทำความสะอาดพื้นที่ แม้จะมีคำสั่งให้จัดการเฉพาะกองอิฐหินดินปูน แต่สิ่งที่มีค่าที่สุดของเธอก็ถูกโยนเข้ารถขนขยะ ข้าถูกดึงความสนใจ ณ จุดนั้น ข้าจึงปีนขึ้นไปหยิบมันออกมา โดยไม่รู้เลยว่าข้าจะหยิบมันออกมาอ่านอีกเป็นหลายร้อยครั้งตลอดหลายปีระหว่างการเดินทาง ข้าจะมองทุกที่ที่ข้ากับแม่หนูนั้นเคยพบกัน และตะลึงกับสิ่งที่เธอเห็น รวมถึงวิธีที่เธอเอาตัวรอดมาได้ ข้าทำได้ดีที่สุดแค่นี้ – ได้แต่เฝ้ามองมันเป็นไปพร้อมกับสิ่งต่างๆ ที่ข้าได้รู้ได้เห็นในช่วงนั้น

เมื่อไรที่หวนนึกถึงเธอ ข้าจะเห็นสีล้นสารพัน แต่มีสามสีที่สะท้อนออกมาเด่นชัดที่สุด บางทีข้าก็ลอยออกไปไกลเหนือสิ่งทั้งสามนั้น แค่อลอยตัวรอจนกระทั่งความจริงอันขมขื่นเริ่มปรากฏเป็นความชัดเจน

นั่นคือตอนที่ข้าเห็นพวกมันรวมตัวกัน

สี่

แดง : ขาว : ○ ดำ :

พวกมันหล่นลงมาทับกัน สี่ดำหัวตึกๆ อันเป็นเอกลักษณ์อยู่บนสี่ขาว
สว่างจ้าทั่วทั้งโลก อยู่บนสี่แดงดูซุบเตี๊อด

ใช่ ข้านึกถึงแม่หนูนั้นอยู่บ่อยๆ และจดจำเรื่องราวของเธอไว้เล่าต่อ
เก็บมันไว้ในกระเป๋าใบหนึ่งในกองมากมาย มันเป็นหนึ่งในไม่กี่เรื่องที่ข้าพก
ติดตัว แต่ละเรื่องมีความพิเศษเฉพาะตัว แต่ละเรื่องเป็นความพยายาม -
ความพยายามมหาศาล - ที่พิสูจน์ให้ข้าเห็นว่าพวกเจ้าและมนุษย์ทั้งหลาย
คู่ควรจะได้รับรู้

และนี่คือหนึ่งในไม่กี่เรื่องที่ว่า

จอมโจรขโมยหนังสือ

ถ้าพวกเจ้าชอบ มากับข้าสิ ข้าจะเล่าให้ฟัง

ข้าจะแสดงให้เห็นว่าพวกเจ้าเห็นอะไรบางอย่าง

ต อ น ที่ ห นั ง

ตำราสัปเหร่อ¹

นำเสนอ :

ถนนอิမ်เมล - ศิลปะในการเป็นเซาเมन्छ์ - ผู้หญิงในมือกำเตารีด -
พยายามจูบ - เจสซี่ โอเวนส์ - กระดาษทราย -
กลิ่นอายมิตรภาพ - แซมเปียนเฮฟวีเวท - และเจ้าแม่วอต์เซน

¹ The Gravedigger's Handbook

มาถึงถนนฮิมเมิล

ครั้งสุดท้ายนั้น

ห้องฟ้าสีแดงเดือด...

แล้วแม่หนูจอมโจรนั่งคุกเข่าทำให้ข้างกองซากปรักหักพังมอดไหม้
คราบน้ำมันเยิ้มน่าสมเพชเพราะฝีมือมนุษย์ได้อย่างไรนะหรือ
มันเริ่มขึ้นเมื่อหลายปีก่อน ตอนหิมะตก
ถึงเวลาแล้วละ สำหรับใครคนหนึ่ง

ช่วงเวลาแสนเศร้าสุดประทับใจ

รถไฟกำลังเคลื่อนขบวนอย่างรวดเร็ว

มันอัดแน่นไปด้วยมนุษย์

เด็กชายวัยหกขวบเสียชีวิต

อยู่ในตู้ที่สาม

แม่หนูจอมโจรกับน้องชายกำลังเดินทางลงใต้ไปยังเมืองมิวนิก ที่ซึ่งพวกเขา
จะได้ไปอยู่กับพ่อแม่อุปถัมภ์ แต่ก็อย่างที่เรารู้ เด็กชายไปไม่ถึง

สิ่งที่เกิดขึ้น

ไอหนักหน่วง รุนแรง
แทบจะเป็นการระดมกำลัง อย่างน่าทึ่ง
แต่ในไม่ช้า – ก็ไม่เหลืออะไรเลย

พอสิ้นเสียงไอก็ไม่เหลืออะไรแล้ว นอกจากร่างไร้วิญญาณที่กล้ำเนื้อ
ยังเกร็งกระตุกเบาๆ แทบไม่ได้ยิน ปากของเขากลายเป็นสีน้ำตาลสนิม
ลอกล่อนราวกับสีเก่าที่ต้องทาสีใหม่โดยไว

แม่ของพวกเขากำลังหลับ
ข้าเข้าไปในรถไฟ
อย่าเข้าไปตามทางเดินแน่นขนัด ภายในพริบตา ฝ่ามือของข้าก็จ่อรอ
เหนือริมฝีปากของเด็กน้อย
ไม่มีใครสังเกตเห็น
รถไฟยังคงมุ่งหน้าต่อไป
ยกเว้นแม่หนูคนนั้น

ตาข้างหนึ่งลืม อีกข้างยังสะลึมสะลือในความฝัน แม่หนูจอมโจร – หรือ
ที่รู้จักกันในนามของลิเซล เมมิงเกอร์ – มองเห็นอย่างไม่ต้องสงสัย ว่าตอนนี้
แวร์เนอร์ น้องชายที่อยู่ข้างๆ ได้จากโลกนี้ไปแล้ว

ดวงตาสีฟ้าของเขาจ้องมองพื้น
แต่ไม่เห็นอะไรอีก

จวนเจียนจะตื่น แม่หนูจอมโจรกำลังฝันถึงท่านผู้นำพุห์เรอร์ ออดอล์ฟ
ฮิตเลอร์ และในความฝัน เธอกำลังอยู่ในที่ชุมนุม เขากำลังกล่าวปาฐกถา
เธอมองผมของเขามีสีเหมือนหวักะโหลก หนวดของเขาตัดแต่งได้รูป
เธอกำลังตั้งใจฟังวาทะรุนแรงที่ฟุ้งพรูจากปากเขาอย่างสนุก คำพูดของเขา

ดูเปล่งประกายในแสงไฟ ช่วงที่เสียงเจียบลง เขาก็มลงมาใกล้เธอและยิ้มให้ เธอจ้องตอบและพูดว่า ‘กูตเทน ทัก แฮร์ ฟุท์เรอร์ วีเกสท์ เดียร์ ฮอยต์’ สวัสดิ์คะท่านผู้นำ สบายดีหรือคะ’ เธอกำลังหัดพูด ยังไม่เก่งเท่าไร อ่านก็ไม่เอาไหน เพราะเธอแทบไม่ได้ไปโรงเรียน ส่วนเหตุผลนะหรือถึงเวลาเธอก็จะรู้เอง

ฟุท์เรอร์เกือบจะตอบอยู่แล้ว แต่เธอดันตื่นเสียวก่อน

ตอนนั้นคือเดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1939 เธออายุเก้าขวบ กำลังจะย่างสิบขวบ

น้องชายของเธอได้จากโลกนี้ไปแล้ว

ตาข้างหนึ่งลื้ม

อีกข้างยังสะลึมสะลือในความฝัน

ถ้าทั้งหมดคือฝันไปคงดี ข้าคิด แต่เรื่องอย่างนี้ข้ามีอาจควบคุมได้จริงๆ

ตาข้างที่สองลื้มโพล่งขึ้นฉับพลัน เธอเห็นข้าอย่างไม่ต้องสงสัย ตอนที่ข้ากำลังคุกเข่าปลดวิญญาณเด็กชายออกจากร่างและโอบอุ้มมันอย่างปกเปียกในอ้อมแขนอันอวบวบมพอดิบพอดี เดี่ยวเขาจะอุ่นขึ้นเอง ตอนที่ข้าอุ้มเขา ดวงวิญญาณนั้นเย็นเฉียบและอ่อนยวบไม่ต่างจากไอศกรีมเขาเริ่มละลายในอ้อมกอดของข้า จากนั้นเขาจะอุ่นขึ้น กำลังได้รับการเยียวยา

ส่วนลีเซล เมมิงเกอร์ เธอดูอ่อนล้าจนไม่อยากขยับ ความคิดสะเปะสะปะจู่โจมเข้ามาในหัว เอส สติมต์ นิคซ์ ไม่จริง มันไม่ได้เกิดขึ้น มันไม่ได้เกิดขึ้น

จากนั้นก็เขย่าตัว

ทำไมพวกเขาถึงชอบเขย่าตัวกันนัก

ใช่ ข้ารู้ ข้ารู้ ข้าคิดว่ามันคงเป็นสัญญาณเพื่อปิดกั้นความจริง ยามนั้นหัวใจของเธอคงยากจะเข้าใจ ร้อนรุ่ม และเต้นเสียดังมาก ดังมากๆ ข้าได้แต่ยืนเฝ้ามองอย่างงงงัน

ต่อมา แม่ของเธอ

เธอปลุกแม่ให้ตื่นด้วยการเขย่าตัวอย่างร้อนรนแบบเดียวกัน

ถ้าเจ้านักภาพไม่ออก ลองนึกถึงความเจ็บชอนอึดอัด นึกถึงหัวใจ
ที่ล่องลอยด้วยความสิ้นหวังและจมอยู่ในรถไฟดูลี

หิมะยังตกอย่างต่อเนื่อง รถไฟที่จะไปมินิกาต้องหยุดชะงักเพราะระบบ
รางเกิดความผิดพลาด ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังร้องไห้ มีเด็กผู้หญิงอีกคน
ยืนหนึ่งไว้ความรู้สึกอยู่ข้างๆ เธอ

ด้วยความตื่นตระหนก แม่ของเธอจึงเปิดประตู

นางปีนลงไปในห้องหิมะ อุ้มร่างเล็กๆ นั้นไว้

แล้วเด็กผู้หญิงจะทำอะไรได้นอกจากตามลงไป

อย่างที่เจ้ารู้อยู่แล้ว ยามสองคนออกจากรถไฟมาด้วย พวกเขาถกเถียงกัน
ว่าจะทำอย่างไร สถานการณ์แบบนี้ไม่ใช่เรื่องที่น่าพูดถึงเท่าไร แต่ในที่สุด
พวกเขาก็ตัดสินใจว่าจะนำทั้งสามไปส่งที่เมืองถัดไปและทิ้งไว้ที่นั่น ให้
พวกเขาจัดการแก้ปัญหาตนเอง

รถไฟค่อยๆ เคลื่อนขบวนผ่านประเทศที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ

จึกฉัก จึกฉัก จากนั้นก็หยุด

พวกเขาก้าวลงที่ชานชาลา ศพอยู่ในอ้อมแขนแม่

พวกเขาเย็นนิ่ง

เด็กชายเริ่มตัวหนักขึ้นทุกที

ลีเซลไม่รู้ว่เธออยู่ที่ไหน ทุกอย่างดูขาวโพลนไปหมด ระหว่างยีนร
ที่ชานชาลา เธอจ้องมองตัวอักษรสีซีดจางบนป้ายที่อยู่ตรงหน้า สำหรับลีเซล
แล้ว เมืองนี้ไร้ชื่อ และสองวันต่อมา แวร์เนอร์ น้องชายของเธอก็ถูกฝัง
ที่นั่น ผู้ร่วมเป็นพยานได้แก่ บาทหลวงคนหนึ่งกับสัปเหร่อตัวสันสองคน

สิ่งที่เห็น

ยามรถไฟสองคน
สัปดาห์ที่สองคน
ถ้าดูให้ชัดจะเห็นว่า
คนหนึ่งตัดสินใจ คนอื่นทำตาม
คำถามคือ จะเป็นอย่างไร
ถ้า คนอื่นที่ว่ำนั้นมีจำนวนเยอะกว่าหนึ่งมาก

ผิตพลาด ผิตพลาด ดูเหมือนตอนนั้นข้าจะทำได้แต่เรื่องผิตพลาด

สองวันนั้นข้าออกไปทำงาน เดินทางท่องโลกเหมือนปกติ แบกรับ
ดวงวิญญาณและลำเลียงไปตามทางสู่ดินแดนอมตะ ฝ้ามองดวงวิญญาณ
เหล่านั้นเลื่อนไปตามสายพานอย่างไม่รู้สึกรู้สา ข้าเตือนตัวเองอยู่หลายครั้ง
ว่าอย่าเข้าใกล้พิธีศพของน้องชายแม่หนูลีเซล เมมิงเกอร์ มากนัก แต่ข้า
กลับละเลย

ห่างออกไปหลายไมล์ ขณะเข้าไปใกล้ ข้าเห็นคนกลุ่มเล็กยืนหนาวสั่น
ท่ามกลางหิมะแว้งว้าง สุสานต้อนรับข้าราวกับมิตร ในไม่ช้าข้าก็ไปอยู่กับ
พวกเขาและโค้งคำนับ

ทางซ้ายของลีเซล สัปดาห์กำลังถูมือทั้งสองข้าง พลังบ่นอุบเรื่องหิมะกับ
การขุดหลุมในสภาพอากาศแบบนี้ เช่น “ขุดเจาะน้ำแข็งยากเป็นบ้า”
เป็นต้น คนหนึ่งเป็นน้องใหม่ อายุไม่เกินสิบสี่ พอเขาเดินไปได้ยี่สิบกว่า
ก้าว หนังสือเล่มสีดำก็ร่วงหล่นออกจากกระเป๋าเสื้อโค้ตโดยไม่รู้ตัว

ไม่กี่นาทีต่อมา แม่ของลีเซลก็เดินออกไปพร้อมบาทหลวง พลังเอ่ยปาก
ขอบคุณที่ช่วยทำพิธีให้

แต่เด็กสาวยังอยู่

เขาของเธอทรุดลงกับพื้น ถึงเวลาของเธอแล้ว
ด้วยความไม่เชื่อ เธอจึงเริ่มพูด...เขาตายไม่ได้...เขาตายไม่ได้...
ไม่ได้นะ...

แค่ไม่กี่วินาที หิมะก็กัดกร่อนผิวของเธอ
เลือดแข็งแตกเป็นเกล็ดกระจายทั่วทั้งมือ
เธอเห็นหัวใจของเธอแตกออกเป็นสองเสี่ยงอยู่บนกองหิมะ มันเริ่ม
สะท้อนแสงและเต้นตุดอยู่ใต้พื้นขาวโพลน เธอเพิ่งรู้ว่าแม่กลับมาตาม
ตอนที่เธอรู้สึกถึงมือผอมเหลือแต่กระดูกแตะลงบนไหล่ เธอถูกลากตัว
ออกไปจากที่นั่น เสียงกรีดร้องลั่นระงมอยู่ในลำคอ

ภาพเล็ก ๆ น่าจะห่างออกไปราวยี่สิบเมตร

พอเลิกจุดกระดาษ

แม่ลูยีนพักหอบหายใจ

มีอะไรบางอย่างรูปทรงสี่เหลี่ยมสีดำฝังอยู่ในหิมะ

เด็กสาวเท่านั้นที่มองเห็น

เธอก็มัวหลงหยิบและกำมันแน่นในมือ

บนปกมีตัวหนังสือสีเงินเขียนอยู่

พวกเขาจับมือกัน

เป็นการร่ำลาที่ยาวครั้งสุดท้าย พวกเขาเลี้ยวออกจากสุสานและ
หันกลับไปมองอยู่หลายครั้ง

ส่วนข้า ข้าอยู่ตรงนั้นต่ออีกหน่อย

ข้าโบกมือ

แต่ไม่มีใครโบกมือตอบ

แม่ลูกพ้นจากบริเวณสุสาน ก่อนจะขึ้นรถไฟเที่ยวต่อไปมุ่งหน้าไปยังมิวนิก

ทั้งคู่ฝ่ายพอมซิดเซีย

ทั้งคู่มีความเจ็บปวดอยู่บนริมฝีปาก

ลีเซลสังเกตเห็นมันจากหน้าต่างรถไฟสกปรกผ้าจับตอนขึ้นรถไฟ
ก่อนเที่ยงวัน ในภาษาที่เธอเขียนเองในเวลาต่อมา การเดินทางดำเนิน
ต่อไปเหมือนที่ *ทุกอย่าง* เคยเกิดขึ้น

พอรถไฟเข้าจอดที่บาห์นฮอฟ ซานซาลาของเมืองมิวนิก ผู้โดยสารก็รู้กัน
ออกมาราวกับห่อสัมภาระที่ขาดกระจุย มีคนทุกระดับ แต่คนจนย่อม
สังเกตเห็นได้ง่ายที่สุด คนจนมักย้ายไปเรื่อย ราวกับการโยกย้ายจะช่วยให้ดีขึ้น พวกเขาไม่สนใจความจริงที่ว่า ปัญหาเดิมในรูปแบบใหม่ยังคงอยู่
ที่ปลายทางเสมอ – ประหนึ่งญาติที่เจ้ากระหายจะเข้าไปจุมพิต

ข้าคิดว่าคนที่เห็นแม่รู้เรื่องนี้ดี นางจึงไม่ส่งลูกไปอยู่กับครอบครัว
คนรวยในเมืองมิวนิก แต่กลับเป็นบ้านอุปถัมภ์ที่เพิ่งก่อตั้งได้ไม่นาน จะ
ว่าไป อย่างน้อยครอบครัวใหม่คงเลี้ยงดูแม่หนูน้อยกับน้องชายให้ดีขึ้นได้
นิดหน่อย รวมถึงให้การศึกษาได้อย่างเหมาะสม

แต่เด็กชายคนนั้น

ลีเซลมั่นใจว่าแม่จะจดจำน้องชายไปตลอดชีวิต นางอุ้มเขาพาตบ่า
วางลง นางเห็นเท้าของเขา ขาของเขา และร่างของเขากระแทกกับพื้น
ซานซาลา

ผู้หญิงคนนั้นยังเดินได้อย่างไร

นางยังขยับตัวได้อย่างไร

นั่นคงเป็นสิ่งที่ข้าไม่มีวันรู้ ไม่มีวันเข้าใจว่ามนุษย์สามารถทำอะไร
ได้บ้าง

นางอุ้มเขาขึ้นมาและเดินต่อ เด็กสาวเกาะติดแจวอยู่ด้านข้าง

หลังพบตัวเจ้าหน้าที่ มีการถามไถ่ถึงเหตุที่ล่าช้าและเรื่องเด็กขายนิดหน่อย ลีเซลอยู่ที่มุมห้องทำงานเล็กแคบฝุ่นซอระ ขณะที่แม่ นั่งคิดหนักอยู่บนเก้าอี้ไม้แข็งๆ

มีการรำลือเสียงดังวุ่นวาย

เด็กสาวซบหน้าลงบนเสื้อขนสัตว์ตัวเก่าของแม่ และเป็นอีกครั้งที่ต้องนุดกระซาง

ไกลจากซานเมืองมิวนิกพอสมควร มีเมืองเล็กชื่อโมลซังคิง ที่ช้าและคนอย่างพวกเจ้ามักออกเสียงว่า *โมลคิง* พวกเขาพาเธอไปที่นั่น ไปยังถนนที่ชื่อฮิมเมล...

คำแปล

ฮิมเมล = สวรรค์

ใครก็ตามที่ตั้งชื่อถนนสายนี้ต้องเป็นคนชอบเหน็บแนมแน่ ใช้ว่ามันคือนรกนะ ไม่เลย แต่มันก็ไม่ใช่สวรรค์เช่นกัน

อย่างไรก็ตาม พ่อแม่อุปถัมภ์ของลีเซลก็ตั้งหน้าตั้งตารอ

ครอบครัวฮูเบอร์มานน์

พวกเขาหวังจะได้เจอทั้งเด็กชายและเด็กหญิง และหวังว่าคงได้รับเงินนิดหน่อยเป็นค่าเลี้ยงดู ไม่มีใครอยากเป็นคนบอกโรซา ฮูเบอร์มานน์ ว่าเด็กชายไม่รอดจากการเดินทางครั้งนี้ ความจริงไม่มีใครอยากบอกอะไรเธอหรอก เพราะหากพูดถึงเรื่องนิสัยแล้ว นิสัยของเธอไม่ใช่สิ่งที่น่าอิจฉาสักเท่าไร แม้ว่าที่ผ่านมาเธอจะมีประวัติที่ดีในการอุปถัมภ์เด็ก และเห็นได้ชัดว่าเธอตัดสินใจดีกับบางคนได้จริงก็ตาม

สำหรับลีเซล มันเป็นการนั่งรถเล่น

เธอไม่เคยนั่งรถมาก่อน

ห้องของเธอกระเพื่อมขึ้นลง พลังคิดหวังลมๆ แล้งๆ ว่าพวกเขา
จะหลงทางหรือเปลี่ยนใจ แต่เหนือสิ่งอื่นใด เธออดคิดถึงแม่ไม่ได้ แม่
กลับไปท่าบ้านฮอฟและรอที่จะจากไปอีกครั้ง แม่คงยืนตัวลั่น ชุกตัวอยู่
ในเสื้อโค้ตที่ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ คงกำลังกัดเล็บระหว่างรอรถไฟขบวน
ต่อไป ชานชาลาทอดยาวและคงไม่สะดวกสบายเท่าไร พื้นปูนเย็นเฉียบ
แม่จะคอยมองหาสุสานที่ฝังศพน้องระหว่างทางกลับหรือเปล่า หรือความ
วังงจะหนักหนากว่า

รดยังเล่นต่อ ลิเซิลหันกลับไปมองเป็นครั้งสุดท้ายอย่างหวาดกลัว
จับหัวใจ

วันสี่เทาหม่น สี่ประจำทวีปยุโรป

รอบรถกลายเป็นม่านน้ำฝน

“เกือบถึงแล้ว” คุณนายไฮน์ริช ผู้ดูแลบ้านอุปถัมภ์หันมาบอกและ
ยิ้ม “ดาเย นอย ไฮม์ บ้านใหม่ของหนูไงจ๊ะ”

ลิเซิลถูกระຈກຳเป็นวงและจ้องมองออกไป

ภาพบนถนนฮิมเมิล

ตึกเรียงรายเป็นแถว

ส่วนใหญ่เป็นบ้านหลังเล็ก

กับตึกแถวดูน่าขนลุก

หิมะหมองปกคลุมไปทั่วราวกับผืนพรหม

มีต้นไม้ใบโกธรณ์ และอากาศขมุกขมัว

มีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ในรถด้วย เขาอยู่กับเด็กสาวตอนที่คุณนายไฮน์ริชหายเข้าไปในบ้าน เขาไม่พูดอะไรเลย ลีเซลคิดเองว่าเขาคงอยู่เพื่อให้มั่นใจว่าเธอจะไม่หนีไปไหน หรือถ้าเธอก่อเรื่อง เขาจะได้จับเธอให้อยู่แต่ในรถ แต่พอมีปัญหาเกิดขึ้นจริง เขาก็ยังนั่งมองเฉยๆ บางทีเขาอาจเป็นที่พึ่งสุดท้ายเป็นทางออกสุดท้าย

ไม่กี่นาทีต่อมา ชายร่างสูงโปร่งเดินออกมา ฮันส์ ชูเบอร์มานน์ พ่ออุปถัมภ์ของลีเซล ข้างเขาคือคุณนายไฮน์ริช สตรีรูปร่างปานกลาง อีกข้างคือโรซา ชูเบอร์มานน์ หญิงอ้วนม่อต้อ ดูเหมือนตุ๊กตาสีดำที่มีเสื้อคลุมอยู่ท่าเดินปาดไปปาดมาของนางช่างเป็นเอกลักษณ์เสียจริง เกือบน่ารักแล้วถ้าไม่เป็นเพราะหน้าของนางที่ดูเหมือนกระดาศแข็งยับย่นดูหงุดหงิดราวกับนางต้องจำใจผืนทนกับทุกอย่าง สามีนางเดินตรงมา ในมือคิบบูหรีที่เขามวนเอง

ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า :

ลีเซลไม่ลงจากรถ

“*วาส อิส ลอส มิท เดม คิน* ยัยเด็กนั่นเป็นอะไร” โรซา ชูเบอร์มานน์ถาม และถามอีกครั้ง “เด็กนั่นเกิดบ้าอะไรขึ้นมา” นางยื่นหน้าเข้าไปในรถและพูดต่อ “*นา คอม คอม มาลี* ลงมา”

เบาะหน้าถูกดันขึ้น แสงแดดอบอุ่นดูเชื่อเชิญให้เธอออกมา แต่เธอไม่ขยับ

ข้างนอก จากวงกลมที่เธอวาดบนกระจกฝ้า ลีเซลเห็นนิ้วของคนตัวสูงคิบบูหรืออยู่ ขี่นุหรีติดอยู่ตรงปลายมวน มันขยับขึ้นลงอยู่หลายครั้งก่อนจะร่วงลงพื้น ต้องใช้เวลาเกือบสิบห้านาทีกว่าจะเกลี้ยกล่อมให้เธอลงจากรถได้ และนั่นเป็นฝีมือของคนตัวสูง

อย่างเงียบสงบ

ถัดไปมีประตูรั้ว เธอเกาะมันแน่น

น้ำตาค่อย ๆ รินไหลจากสองตาขณะที่เธอเกาะประตูรั้วแน่นไม่ยอม
เข้าข้างใน คนบนถนนเริ่มมุงดู จนโรซา ฮูเบอร์มานน์ ตะโกนไล่พวกเขา
ให้กลับไปยังที่ที่พวกเขา

คำแปลสิ่งที่โรซา ฮูเบอร์มานน์ ประกาศ

“พวกแกมองอะไรกันหา ไอ้ทุเรศ”

ในที่สุด ลีเซล เมมิงเกอร์ ก็เดินเข้าไปข้างในช้า ๆ อย่างระแวดระวัง มือ
ข้างหนึ่งของฮันส์ ฮูเบอร์มานน์ จับมือเธอไว้ อีกข้างถือกระเป๋าเสื้อผ้าใบจิ๋ว
ใต้เสื้อผ้าที่พับอยู่ในกระเป๋ามีหนังสือปกดำเล่มเล็ก พวกเราคงจะได้
สัปดาห์หนุมัวยลิสต์ในเมืองนิรนามอาจใช้เวลาตามหามันร่วมสองสาม
ชั่วโมง “ผมสาบาน” ข้าคิดว่าเขาคงพูดอย่างนี้กับเจ้านาย “ผมไม่รู้ว่าจะเกิด
อะไรขึ้นกับมัน ผมหามันทุกที่แล้ว ทุกที่จริง ๆ!” ข้ามั่นใจว่าเขาไม่คิด
สงสัยแม่หนูคนนี้แน่ แต่มันอยู่ตรงนั้น - หนังสือปกดำกับตัวอักษรสีเงิน
มันอยู่ใต้เสื้อผ้าของเธอ

ตำราสี่ปहर่

คู่มือสิบสองขั้นตอนสู่ความสำเร็จ

ในการฉกฉวย

จัดพิมพ์โดยสมาคมฉกฉวยเงิน

จอมโจรหนังสือลงมือครั้งแรก - และนั่นคือจุดเริ่มต้นอาชีพอันลือลั่นของเธอ

กลายเป็นชาเมन्छ

ใช้แล้ว อาชีพอันลือลั่นของเธอ

ข้าหน้าจะริบยอมรับตั้งแต่ตอนนั้น อย่างไรก็ตาม มันขาดตอนไปพักหนึ่งระหว่างการขโมยหนังสือเล่มแรกกับเล่มที่สอง และประเด็นน่าคิดก็คือ หนังสือเล่มแรกขโมยมาจากกองหิมะ ส่วนเล่มที่สองจากกองไฟ และยังมีเล่มอื่นที่มีคนมอบให้เธออีก ทุกคนบอกว่าเธอมีหนังสือทั้งหมดสิบสี่เล่ม แต่เธอมองว่าเรื่องราวของเธอได้รับการเขียนขึ้นเพราะหนังสือสิบเล่มเป็นพิเศษ และในสิบเล่มนั้นมีหกเล่มถูกขโมยมา เล่มหนึ่งเจอบนโต๊ะในห้องครัว มีสองเล่มเป็นฝีมือของชาวยิวที่หลบซ่อนตัว และอีกเล่มถูกนำมาให้เธอโดยชุดบางเบาสีเหลืองอ่อนในยามบ่าย

เมื่อเธอเริ่มลงมือบันทึกเรื่องราว ลีเซลจะต้องสงสัยว่า ตั้งแต่เมื่อไรที่หนังสือเหล่านั้นกับถ้อยคำต่างๆ เริ่มไม่ได้เป็นแค่บางสิ่งบางอย่างสำหรับเธอ แต่เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของเธอ จะใช้ตอนที่เธอเห็นห้องที่เต็มไปด้วยชั้นหนังสือหรือเปล่า หรือตอนที่แมกซ์ แวนเดนเบิร์ก มาถึงถนนฮิมเมลแบกความทุกข์เต็มสองอุ้งมือมาพร้อมกับหนังสือ *ไมน์ คัมพ์*¹ ของฮิตเลอร์

¹ *Mein Kampf* เขียนโดยอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ เนื้อหาเกี่ยวกับอุดมการณ์ทางการเมืองของฮิตเลอร์ ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1925 ฉบับภาษาไทยชื่อ *การต่อสู้ของข้าพเจ้า* ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1937 แปลโดย ศ.ป.

หรือตอนที่อ่านหนังสือในหลุมหลบภัย หรือตอนเดินขบวนครั้งสุดท้ายไป
ยังค่ายกักกันในเมืองดาเซา หรือจะเป็นหนังสือ *คนเขย่าคำ*² บางทีอาจไม่มี
คำตอบแน่ชัดว่ามันเริ่มต้นที่ไหน เมื่อไร มันเหนือความสามารถของข้า
แต่ก่อนจะเข้าถึงรายละเอียด เราจำเป็นต้องไปดูจุดเริ่มต้นของลีเซล เมมมิง-
เกอร์ บนถนนฮิมเมล กับศิลปะการทำตัวเป็นชาเมเนจซ์ของเธอเสียก่อน

ตอนที่เธอมาถึง พวกเจ้ายังเห็นแผลหิมะกัดบนมือของเธอและเลือดแห้งกรัง
ตกสะเก็ดตามนิ้วมือ เธอขาดสารอาหาร หน้าแข็งผ่ายผอมราวสายไฟ
แขนราวกับไม้แขวนเสื้อ ไม่ง่ายหรอกนะที่เธอจะทำให้เป็นอย่างนั้นได้ แต่ก็เป็นไป
แล้ว เธอมีรอยยิ้มของเด็กผู้หญิงไทย

เธอมีผมสีทองไม่ต่างจากคนเยอรมัน แต่กลับมีดวงตาอันตรายสี
น้ำตาลเข้ม ในประเทศเยอรมนียุคนั้น พวกเจ้าไม่ยอมมีดวงตาสีน้ำตาล
แบบนั้นแน่ บางทีเธอคงได้มันมาจากพ่อ แต่เธอไม่มีทางรู้หรอก เธอจำเขา
แทบไม่ได้ มืออยู่อย่างเดียวที่เธอรู้เกี่ยวกับพ่อ ทว่ามันเป็นคำที่เธอไม่เข้าใจ

คำแปลก

คอมมิวนิสต์

เธอได้ยินคำนี้หลายครั้งในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

ในบ้านพักที่แออัดยัดเยียด ห้องหับเต็มไปด้วยคำถาม และคำ
คำหนึ่ง คำแปลกๆนี้มักอยู่ที่นั่น ยืนอยู่ตรงมุมห้อง เผ้ามองจากความมืด
มาในเครื่องแบบ ไม่ว่าพวกเขาจะไปไหนต้องมีคำนั้นมาด้วยเสมอ แต่ละ
ครั้งที่พูดถึงพ่อของเธอ เธอยังได้กลิ่นของมัน รู้สึกถึงรสชาติของมัน เธอ

² *The Word Shaker*

สะกดคำนั้นไม่เป็นและไม่เข้าใจ พอถามแม่ว่ามันหมายถึงอะไร แม่ก็ได้แต่บอกว่ามันไม่สำคัญและไม่ควรกังวลกับเรื่องนี้มากนัก ที่บ้านพักหลังหนึ่งมีผู้หญิงที่สุขภาพดีดีกว่าคนอื่นๆ พยายามสอนให้เด็กขีดเขียน ใช้ถ่านเขียนบนกำแพง ลีเซลอยากถามถึงความหมายของคำนั้น แต่ก็ไม่เคยถาม จนวันหนึ่งผู้หญิงคนนั้นถูกจับตัวไปสอบสวนและไม่ได้กลับมาอีกเลย

ตอนที่ลีเซลมาถึงเมืองโมลส์คิง อย่างน้อยเธอก็รู้ว่าเธอรอดตายแล้ว ถึงอย่างนั้นลีเซลก็ยังไม่สบายใจอยู่ดี เพราะถ้าแม่รักเธอ ทำไมถึงปล่อยเธอทิ้งไว้ที่หน้าประตูบ้านคนอื่น ทำไม ทำไม

ทำไม

ความจริงที่เธอคิดว่ามันเป็นคำตอบซึ่งเธอรู้มาคร่าว ๆ ก็ดูไม่น่าเป็นคำตอบเท่าไร แม่ของเธอป่วยกระเสาะกระแสะตลอดเวลาและไม่มีเงินรักษา ลีเซลรู้ดี แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเธอต้องยอมรับมันนี้ ไม่ว่ากี่ครั้งที่มีคนบอกว่าแม่รักเธอ เธอก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมแม่ต้องทอดทิ้งเธอด้วย ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่า เธอเป็นแค่เด็กผอมแห้งที่ถูกทิ้งไว้ต่างถิ่นกับคนแปลกหน้ามากมาย...เพียงลำพัง

ครอบครัวชูเบอร์มานนี้อาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็กรูปทรงเหมือนกล่องบนถนนฮิมเมล มีแค่ไม่กี่ห้อง มีห้องครัว และมีลานด้านนอกที่ใช้ร่วมกับเพื่อนบ้าน หลังคาแบนราบ มีห้องใต้ดินไม่ลึกนักไว้เก็บของ มันไม่ใช่ห้องใต้ดินที่ *ลิกพอ* ในปี ค.ศ. 1939 เรื่องนี้ไม่เป็นปัญหาหรอก แต่พอปี ค.ศ. 1942 กับ ค.ศ. 1943 มันจะเป็นปัญหาแน่ เวลาเกิดการโจมตีทางอากาศพวกเขาต้องรีบวิ่งหนีลงไปตามถนน ไปหาหลุมหลบภัยที่ดีกว่า

ตอนแรกมีแต่เสียงสวดคำทอสาปแช่ง ทั้ง *ดูเดียด* และ *พริงพุ* คำก็เซาเมนซ์ ไม่ก็เซาแคร์ล หรืออัคร์ลอส สำหรับคนที่ไม่คุ้นกับคำพวกนี้ข้าจะบอกให้ว่า คำว่าเซาเป็นคำเรียกหมู ในกรณีของเซา *เมนซ์* ใช้เป็นคำด่า คำติเตียน หรือคำดูถูกลูกผู้หญิง ส่วนคำว่าเซา *แคร์ล* ใช้กับผู้ชาย

คำว่าอัคส์ลอซ แปลตรงๆ คือ ไอ้ทุเรศ ไม่มีการแบ่งเพศ สามารถใช้
อย่างนั้นได้เลย

“เซาเมนซ์ ดู เดรีคิกซิ!” แม่อุปถัมภ์ของลีเซลตะโกนคำนั้นในคืน
แรกที่เธอไม่ยอมอาบน้ำ “แก อีหฺมฺสปรก! ทำไมถึงไม่ถอดเสื้อผ้าสักที”
นางอารมณฺ์เสียบ่อยมาก ความจริงพูดได้ว่า โรซา ซูเบอร์มานน์ หน้าตา
บูดบึ้งโกรธเคืองตลอดเวลา นั่นคือสาเหตุที่ใบหน้าของนางมีแต่รอยยับย่น
เหมือนกระดาษแข็งยับเยิน

ลีเซลมักถูกจับอาบน้ำด้วยความกังวลเสมอ ไม่มีทางที่เธอจะยอม
อาบน้ำหรือเข้าอนนแต่โดยดี เธอมักถูกจับมัดตัวอยู่ตรงมุมห้องอาบน้ำ
ที่เหมือนส้วมเล็กๆ ตะเกียกตะกายควานหาอ้อมแขนของกำแพงที่ไม่มีอยู่
จริงเป็นที่พักพิง มีแต่สีแห่งๆ ลมหายใจหอบแฮก และโดนโรซาตำท้อ

“ปล่อยเธอเถื่อน่า” ฮันส์ ซูเบอร์มานน์ เข้ามาแทรก เสียงทุ้มนุ่ม
ของเขาดังลอดเข้ามา “ปล่อยเป็นหน้าที่ฉันเอง”

เขาเดินเข้าไปใกล้และนั่งลงบนพื้น หลังพิงกำแพง กระเบื้องเย็น
เฉียบ

“มวนบุหรีเป็นมัย” เขาถาม อีกประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อมา พวกเขา
นั่งอยู่ในความมืด เล่นกับโยยาสูบและกระดาษมวนบุหรี ฮันส์ ซูเบอร์มานน์
กำลังสูบบุหรี

ผ่านไปหนึ่งชั่วโมง ลีเซลสามารถมวนบุหรีได้ดีพอใช้ แต่เธอยัง
ไม่อาบน้ำ

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับฮันส์ ซูเบอร์มานน์

เขาชอบสูบบุหรี

แต่ที่ชอบเป็นหลักคือมวนบุหรี

เขามีอาชีพเป็นช่างทาสี และชอบเล่นพิบเพลง

**มันยังมีประโยชน์ โดยเฉพาะในหน้าหนาว
 เพราะเขาสามารถหาเงินเพิ่มได้อีกนิด
 จากการแสดงในผับในเมืองโมลส์คิง เช่นที่ร้านโนลเลอร์
 เขาเคยโก่งเข้ามาแล้วในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง
 ต่อมาเขาจะถูกจับเข้าสู่สงครามอีกครั้ง (ถือว่าเป็นการตกรางวัล)
 ที่เขาหาทางหนีเข้าพันอีกครั้งจนได้**

สำหรับคนส่วนใหญ่ ฮันส์ ฮูเบอร์มานน์ แทบไม่มีตัวตน เป็นคนไม่สำคัญ
 แน่นอนว่าฝีมือการทาสีของเขายอดเยี่ยมมาก ความสามารถทางดนตรี
 ของเขาก็เก่งกว่ามาตรฐานทั่วไป แต่เขามั่นใจว่าเจ้านายจะเคยเจอคนประเภทนี้
 มาก่อน เขาสามารถทำตัวกลมกลืนกับฉากหลังได้อย่างแนบเนียน แม้จะ
 ยืนอยู่แถวหน้าก็เถอะ เขามักจะอยู่ตรงนั้นเฉยๆ ไม่เป็นที่สังเกต ไม่สำคัญ
 หรือไม่มีคุณค่าอะไรเป็นพิเศษ

อย่างที่เจ้าคงนึกออก สิ่งที่น่าหงุดหงิดกับภาพลักษณ์แบบนี้ก็คือ มัน
 ทำให้เข้าใจผิดได้อย่างสิ้นเชิง แน่นอนที่สุดว่ามีคุณค่าในตัวเขา และลีเซล
 เมมิงเกอร์ ไม่พลาดที่จะมองเห็นมัน (เด็กคนนี้บางครั้งก็เฉลียวฉลาดกว่า
 ผู้ใหญ่อยู่ย่ำตายด้านเสียอีก) เธอมองออกทันที

มารยาทของเขา

บรรยากาศรอบตัวเขาช่างสงบนิ่ง

พอเขาเปิดไฟห้องอาบน้ำเล็กเย็นเฉียบในคืนนั้น ลีเซลสังเกตเห็น
 แวตาดาวของฟออุปถัมภ์ แวตาสีเงินยวงเยี่ยมด้วยความเมตตา
 เมื่อเห็นดวงตาที่ไม่ต่างจากแร่เงินหลอมเหลวคู่นั้น ลีเซลเข้าใจทันทีว่า ฮันส์
 ฮูเบอร์มานน์ มีคุณค่าใหญ่หลวงนัก

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับโรซา ฮูเบอร์มานน์

นางสูงห้าฟุตหนึ่งนิ้ว
และใช้หนึ่งยางมัดผมสีเทาน้ำตาลเป็นกระจุก
เพื่อเพิ่มรายได้ให้ครอบครัว
นางจึงรับจ้างทำความสะอาดและซักรีด
ให้กับห้าครอบครัวมีฐานะในเมืองโมลส์คิง
ฝีมือการทำครัวของนางช่วยมาก
นางมีความสามารถพิเศษที่จะโมโหทุกคนที่นางพบ
แต่นาง ก็รักลีเซล เมมิงเกอร์
วิธีแสดงความรักของนางอาจแปลกไปหน่อย
นั่นรวมถึงการใช้ซ่อนไม้ตี และใช้ถ้อยคำดูต่ำต้อยอยู่เป็นระยะ

ในที่สุดลีเซลก็ยอมอาบน้ำ หลังจากใช้ชีวิตบนถนนฮิมเมลมานนสอง สัปดาห์ โรซากอดเธอแน่นจนจุกเจ็บ แสบจะเขย่ำตัวเธอเลยก็ว่าได้ นาง บอกว่า “เซาเมนซ์ ดู เดร์คิกซ์-ได้เวลาแล้ว!”

ผ่านไปไม่กี่เดือน ไม่มีคุณและคุณนายฮูเบอร์มานน์อีกต่อไป โรซาพูด อย่างเป็นปกติว่า “ทีนี้ฟังนะลีเซล - ตั้งแต่นี้ไป หนูต้องเรียกฉันว่า‘มามา’” นางคิดครุ่นหนึ่ง “หนูเรียกแม่จริงๆ ของหนูว่าไง”

ลีเซลตอบเบาๆ “อัค มามา - มามาเหมือนกันค่ะ”

“ดี” จันนั้นเป็นมามาหมายเลขสองก็แล้วกัน” นางมองสามี “ส่วน เขาที่อยู่ตรงนั้นนะ” ดูเหมือนนางหยิบจับแต่ละคำไว้ในมือ ก่อนจะเอามา รวมกันแล้วขว้างข้ามโตะไป “เจ้าเซาเคิร์ล หมูสกปรกนั้น - เธอเรียกเขาว่า ปาปากี้แล้วกัน แวร์ชเตสต์ เข้าใจมั๊ย”

“ค่ะ” ลีเซลตอบตกลงทันที ครอบครัวนี้ชอบการตอบรับอย่าง รวดเร็ว

“อะ มามา” มามาแก้ไข “เซาเมนท์ เรียกฉันว่ามามาทุกครั้งที่คุณอยู่กับฉันสิ”

ตอนนั้น ฮันส์ ฮูเบอร์มานน์ เพิ่งมวนบุหรี่เสร็จ เขาแลบลิ้นเลียกระดาษให้มันติดกัน พลังมองหน้าลีเซลและขยิบตาให้ เธอไม่ขัดข้องเลยที่จะเรียกเขาว่าป๊า

ผู้หญิงในมือกำตารีด

ช่วง สองสามเดือนแรกเป็นช่วงที่ลำบากที่สุด

ทุกคืน ลิเซิลจะฝันร้าย

ฝันเห็นหน้าน้องชาย

ที่เอาแต่จ้องมองพื้นรถไฟ

เธอตะเกียกตะกายสะดุ้งตื่น กรีดร้อง และจมอยู่ใต้ผ้าปูที่นอน อีกฟากหนึ่งของห้อง เติงที่เตรียมไว้ให้น้องชายของเธอดูจะลอยขึ้นในความมืดพอค่อยๆ ได้สติ มันก็ร่วงลงไปอยู่ที่พื้นเหมือนเดิม ภาพนี้ไม่ได้ช่วยอะไร และต้องใช้เวลานานพอสมควรกว่าเสียงกรีดร้องจะสงบลง

บางทีเรื่องดีๆ ที่ได้จากฝันร้ายก็คือ มันทำให้ฮันส์ ฮูเบอร์มานน์ ปาปาคนใหม่เข้ามาในห้อง มาปลอบโยนเธอ และเริ่มรักเธอ

เขาเข้ามาดูเธอทุกคืน นั่งอยู่กับเธอ สองสามคืนแรกเขานั่งนิ่งเฉย เป็นแค่คนแปลกหน้าที่เข้ามาช่วยฆ่าความเดียวดาย สองสามคืนถัดมา เขากระซิบ “ซูว์ ฉันทายนี้ ไม่เป็นไรแล้ว” ผ่านไปสามสัปดาห์เขาอุ้มเธอ ความเชื่อมั่นเพิ่มพูนขึ้นอย่างรวดเร็ว หลักๆ เป็นเพราะความอ่อนโยนของเขา และการที่มีเขาอยู่ตรงนั้น เด็กสาวรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่า ฮันส์ ฮูเบอร์มานน์ จะปรากฏตัวเสมอเมื่อเธอกรีดร้อง และจะไม่จากไปไหน

คำจำกัดความที่หาไม่ได้ในพหุนาฏกรบ

ไม่จากไป คือการกระทำจากความเชื่อมั่นและความรัก
ที่บ่อยครั้งเด็ก ๆ มักแปลความหมายว่าอย่างนั้น

ฮันส์ ฮูเบอร์มานน์ นั่งตาปริ่อยู่บนเตียง ลีเซลร้องไห้ซบแขนเสื้อเขา หายใจสุดตมกลืนอายจากตัวเขา ทุกเช้าหลังตีสองนิดหน่อย เธอจะผล็อยหลับตัวเขา สุดตมกลืนอายที่ผสมผสานระหว่างกลิ่นบูหรี กลิ่นสีที่มีมานานนับสิบปี และกลิ่นเนื้อหนังมนุษย์ ตอนแรกเธอสะอึกสะอื้นสุดตมทุกกลิ่นเต็มที จากนั้นค่อย ๆ ผ่อนลมหายใจจนกระทั่งหลับไป ทุกเช้าเขาจะอยู่ห่างจากตัวเธอเพียงไม่กี่ฟุต แทบสัปหงกอยู่บนเก้าอี้ เขาไม่เคยใช้อีกเตียงเลย ลีเซลจะปีนลงมาจากเตียงและหอมแก้มเขาอย่างระวัง จากนั้นเขาจะตื่นและยิ้มให้

บางวัน ปาปาจะบอกให้เธอกลับไปนอนต่อและรอหนึ่งนาทีก่อนที่เขาจะกลับมาพร้อมหีบเพลง แล้วเล่นเพลงให้เธอฟัง ลีเซลจะลุกขึ้นนั่งฮัมเพลงตาม เท้าเย็นเฉียบของเธอเกร็งด้วยความตื่นเต้น ไม่มีใครเคยเล่นดนตรีให้เธอฟังมาก่อน เธอยิ้มกับตัวเองราวคนโง่ จ้องมองริ้วรอยบนใบหน้าเขา ดวงตาสีเงินแสนอ่อนโยนของเขา - จนกระทั่งเสียงตะโกนลั่นดังมาจากในครัว

“เลิกส่งเสียงเสียที เขาแคร่ล!”

แต่ปาปาจะเล่นอีกสักพัก

เขาจะขยิบตาให้หนูน้อย เธอขยิบตาตอบอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

บางครั้ง เพื่อยั่วให้มามาโมโหขึ้นอีกนิด เขาจะหยิบหีบเพลงเข้าไปเล่นในครัวระหว่างรับประทานอาหารเช้าด้วย

ขนมปังแยมของปาปาจะเหลืออยู่บนจานครึ่งแผ่น มีรอยพันกัต์เห็นชัดเจน สีหน้าของลีเซลดูว่าเริงไปกับเสียงเพลง ขำรู้ว่ามันฟังดูแปลก แต่

นั่นคือความรู้สึกของเธอจริงๆ มือขวาของปาปากดไปตามเบ้นคีย์บอร์ดสีขาวอมเหลืองเหมือนฟันมนุษย์ ส่วนมือซ้ายกดปุ่มที่ใช้บังคับเสียง (เธอชอบมองดูตอนที่เขากดปุ่มสีเงินวาวเป็นพิเศษ-ปุ่มคอร์ดซี เมเจอร์) ตู้หีบสีดำที่แม่จะมีรอยขีดข่วนแต่ก็ยังเงาวาวขยับโยกไปมายามที่แขนของเขาบิบบันหีบลมฝุ่นเธอระเพื่อกกลมไว้ก่อนจะผ่นออก ช่วงนั้นทุกเช้าในครัว ปาปาปลุกหีบเพลงให้กลับมามีชีวิตอีกครั้ง ข้าว่ามันก็เข้าท่าดีหากลองคิดดูดี ๆ

เจ้าจะบอกได้อย่างไรว่าสิ่งหนึ่งยังมีชีวิตอยู่

ดูจากลมหายใจของมันล่ะ

อันที่จริง เสียงหีบเพลงยังบ่งบอกถึงความปลอดภัยด้วย ตอนกลางวัน ในระหว่างวัน เป็นไปไม่ได้ที่เธอจะฝันถึงน้องชาย แต่เธอมักคิดถึงเขาและร้องไห้อยู่บ่อยๆ ในห้องอาบนํ้าเล็กๆ เธอจะร้องไห้เงียบที่สุดเท่าที่จะทำได้ และรู้สึกดีที่ไม่ได้หลับฝัน คืนแรกที่อยู่กับครอบครัวชูเบอร์มานน์ เธอซ่อนสิ่งสุดท้ายที่เชื่อมโยงเธอกับน้องชายเอาไว้ - *ตำราลับ/ห่อ -* ลิเชลซ่อนมันไว้ใต้ฟูก เธอจะหยิบมันออกมาถือบ้างเป็นครั้งคราว จ้องมองตัวอักษรบนปกสัมผัสสิ่งที่ตีพิมพ์อยู่ด้านใน เธอไม่รู้ว่ามันเป็นหนังสือเกี่ยวกับอะไร แต่ไม่สำคัญหรือกว่าหนังสือเล่มนี้พูดถึงเรื่องอะไร ความหมายของมันต่างหากที่สำคัญกว่า

ความหมายของหนังสือ

1. มันเป็นครั้งสุดท้ายที่เธอเห็นน้องชาย

2. มันเป็นครั้งสุดท้ายที่เธอเห็นแม่

บางครั้ง เธอเอ่ยคำว่า *มามา* เบาๆ และเห็นหน้าแม่ของเธอลอยไปลอยมาเป็นร้อยครั้งในปายวันเดียวกัน แต่นั่นเป็นเพียงความทุกข์ทรมานเล็กน้อย

เมื่อเทียบกับความฝันอันน่าสะพรึงกลัว ช่วงนั้นตอนที่หลับลึก เธอไม่เคยรู้สึกว่าได้เคยตื่นเลยสักครั้ง

ข้ามันใจว่าเจ้าคงสังเกตเห็นแล้วว่าไม่มีเด็กคนอื่นอยู่ในบ้านนี้ ครอบครัวซูเบอร์มานน์มีลูกสองคน แต่พวกเขาโตและย้ายออกไปหมดแล้ว ฮันส์ จูเนียร์ทำงานกลางใจเมืองมิวนิก ส่วนท루ตีเป็นแม่บ้านและพี่เลี้ยงเด็ก อีกไม่นานพวกเขาทั้งคู่จะต้องเผชิญกับสงคราม คนหนึ่งผลิตกระสุน อีกคนยิง

อย่างที่พวกเจ้าคงนึกออก โรงเรียนคือความล้มเหลวอย่างใหญ่หลวง

แม้จะบริหารโดยรัฐ แต่ก็ได้อิทธิพลมากมายจากพวกคาทอลิก ทว่าลิเซลนับถืออิกายูลูเธอรัน และนั่นก็เป็นการเริ่มต้นที่ไม่สดใสเสียแล้ว แธมพวกเขายังพบว่าเธออ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ด้วย

เพื่อประจานให้อาย ลิเซลจึงถูกส่งไปเรียนกับเด็กอนุบาลที่เพ็งหัดเรียนพยัญชนะ แม้เธอจะพอมขีดเขียนเหลือแต่กระดุก แต่เธอก็รู้สึกตัวตัวเองเป็นเด็กโง่งมอยู่ร่วมกับเด็กเล็กพวกนั้น เธอมักหวังเสมอว่าเธอจะขีดเพื่อดจดจนจบหายไป

แม้แต่ที่บ้านก็ช่วยไม่ได้มาก

“อย่าขอความช่วยเหลือจากเขาเลย” มาม่าบอก “เจ้าซาแคร์ลนั้น” ปาปามองออกไปนอกหน้าต่างเหมือนที่มันเป็นประจำ “ตานั่นเลิกเรียนตั้งแต่ปอสส์แล้ว”

ปาปาไม่หันมา แค่อะเบะๆอย่างโกรธนิดหน่อยว่า “งั้นคงไม่ต้องถามเธอเหมือนกัน” เขาเขียนขีปนุ้หรือลงบนพื้นนอกบ้าน “เพราะเธอเลิกเรียนตั้งแต่ปอสส์สาม”

ในบ้านนี้ไม่มีหนังสือ (เว้นแต่เล่มที่เธอแอบซ่อนไว้ใต้ฟูก) ลิเซลทำได้แค่ท่องพยัญชนะจนกว่าจะโดนสั่งให้หุบปากเงียบด้วยถ้อยคำต่างๆ นานากับการบ่นพิมพ์ จนกระทั่งต่อมา เมื่อเธอฝันร้ายจนฉีรตที่นอน การสอนพิเศษจึงเริ่มขึ้น มันเรียกอย่างไม่เป็นทางการว่า ห้องเรียนที่ยังคืน แม้จะเริ่มราวตีสองหรือช้ากว่านั้นก็ได้

กลางเดือนกุมภาพันธ์ เธออายุครบสิบขวบ ลีเซลได้ตุ๊กตามมเหลืองตัวเก่า
ที่ข่าหายไปข้างหนึ่งเป็นของขวัญ

“เราทำได้ดีที่สุดแค่นี้” ปาปาขอโทษ

“พูดอะไรอย่างนั้น เธอจะโชคดีแล้วที่ได้ขนาดนี้” มามาแก้

อันส์สำรวจตุ๊กตาทายังเหลืออยู่อีกข้าง ขณะที่ลีเซลลองเครื่องแบบ
ใหม่ สิบขวบหมายถึงยุวชนฮิตเลอร์ ยุวชนฮิตเลอร์หมายถึงเครื่องแบบ
สีน้ำตาลตัวเล็ก และเพราะเป็นผู้หญิง ลีเซลจึงต้องลงทะเบียนเข้าสังกัด
หน่วยบีดีเอ็ม

อธิบายคำย่อ

บีดีเอ็ม ย่อมาจาก บุน ดอยต์เชอร์ เมเชน— หน่วยยุวนาซีเยอรมัน

สิ่งแรกที่พวกเขาทำที่นั่นคือ มั่นใจว่าพวกเจ้าจะศรัทธาและยึดมั่นในตัวท่าน
ผู้นำ พร้อมตะโกน “ไฮล์ ฮิตเลอร์” ตลอดเวลา พวกเจ้าจะได้รับการฝึกเดิน
สวนสนาม ม้วนผ้าพันแผล เย็บผ้า ไต่เขา และทำกิจกรรมอื่น ทุกวันพุธ
และวันเสาร์จะมีการประชุมตั้งแต่บ่ายสามถึงห้าโมงเย็น

ทุกพุธและทุกเสาร์ ปาปาจะเดินไปส่งลีเซลที่ศูนย์บัญชาการหน่วย
บีดีเอ็ม และกลับมารับเธอในอีกสองชั่วโมงต่อมา พวกเขาไม่เคยพูดคุย
เรื่องนี้กันมากนัก แ่จูงมือกัน ฟังเสียงฝีเท้าของกันและกัน ปาปาจะสูบ
บุหรี่สักมวนหรือสองมวน

สิ่งเดียวที่ปาปาทำให้ลีเซลกังวลคือ เขามักออกไปข้างนอกเสมอ หลายคืน
ที่เขาเดินเข้าไปในห้องรับแขก (ที่ใหญ่กว่าห้องนอนของบ้านซูเบอร์มานน์สอง
เท่า) หยิบหยิบเพลงออกจากตู้เก็บของใบเก่า และเบียดผ่านห้องครัวออกไป
ที่หน้าประตู

ระหว่างที่เขาเดินขึ้นไปบนถนนอีเมล มามาจะเปิดหน้าต่างและตะโกนไล่หลังว่า “อย่ากลับตีกันนะ!”

“อย่าส่งเสียงดังนักสิ” เขาจะหันกลับมาตอบ

“เฮาแคร่! เลียกันฉันท่อนเถอะ! ฉันทจะเสียงดังแคไหนก็ได้ ใครจะทำไม!”

เสียงดังก้องของนางยังตามเขาไป แต่เขาไม่หันกลับมา หรืออย่างน้อยก็ไม่จนกว่าจะมั่นใจว่าภรรยาไม่อยู่แล้ว ทุกคำคืนในตอนนั้น เกือบสุดถนน ก่อนจะถึงร้านของคุณนายดิลเลอร์ที่อยู่ตรงหัวมุมถนน เขาจะหันกลับมามองร่างที่ยืนริมหน้าต่างแทนที่ภรรยา ในมือถือทิบเพลง นิ้วมือเรียวยาวของเขาจะยกขึ้นนิดหนึ่ง ก่อนจะหันกลับไปอีกครั้ง และเดินต่อไปช้าๆ ลีเซลจะเจอเขาอีกที่ตอนตีสอง ตอนที่เขาค่อยๆ ดึงเธอออกจากฝันร้าย

คำคืนในห้องครัวเต็มไปด้วยเสียงอื้ออึง เป็นอย่างนี้ทุกวัน เสียงพูดของโรซา ซูเบอร์มานน์ และเวลาที่นางพูด มักมีแต่เรื่อง *ซิมเฟิน* คำพูดจาเหน็บแนมดูถูก นางชอบบ่นชอบเถียงเป็นกิจวัตร ไม่มีใครกล้าทะเลาะกับนาง นางเก่งในการหาเรื่องคนได้ตลอด ทะเลาะกับทุกอย่างบนโลกในห้องครัวเล็กๆ นี่แทบทุกคืน พอพวกเขากินอาหารเสร็จ ปาปาจะออกไปข้างนอก เหลือแต่ลีเซลกับมามา และโรซาจะรีดผ้า

สัปดาห์ละสองสามครั้ง ลีเซลจะกลับจากโรงเรียนกับมามา เดินเข้าออกตามถนนสายต่างๆ ในเมืองโมลส์คิง รับส่งผ้าที่พวกเธอรับจ้างซักรีดให้ครอบครัวที่มีฐานะ เช่น ถนนเนาปต์ ถนนไฮด์ ฯลฯ มามาจะส่งผ้าที่รีดแล้วหรือรับผ้ามาซักด้วยรอยยิ้มตามหน้าที่ แต่พอประตูปิดปั๊บ นางจะเดินออกมาและเริ่มด่าว่าพวกเศรษฐีทันที ตั้งแต่เรื่องเงินไปจนถึงเรื่องความขี้เกียจของพวกเขา

“*กอซทิงเคอร์ต* เซอะ ไม่มีปัญญาซักผ้าตัวเอง” นางบอกทุกๆ ที่ต้องพึ่งพาพวกเขา

“เขาน่ะ” นางกล่าวหาคุณว็อลเกิลที่อยู่ถนนไฮด์ “ได้มรดกจากพ่อทั้งนั้น

ดีแต่ผลาญเงินปรนเปรอสาว ลำมะเลเทเมา หมดเงินไปกับการจ้างซักรีด”

จะว่าไป มันช่างเหมือนการดูถูกคนเรียงตัว

จากคุณโวลเกิ้ลก็ถึงคราวของคุณและคุณนายฟฟเฟลอฟเฟอร์ จากนั้นก็เฮเลนา ชมิตต์ และครอบครัวไวน์การ์ตเนอร์ พวกเขาต้องทำอะไรผิดสักอย่างเสมอ

นอกจากความขี้เมาและการผลาญเงินปรนเปรอสตรีอย่างที่โรซาบอกแล้ว เอิร์น โวลเกิ้ล ยังชอบเกาฬที่เป็นเหาอยู่เป็นประจำ แถมยังชอบเลียหัวก่อนยื่นเงินให้อีกด้วย “ฉันน่าจะล้างเงินนั้นก่อนกลับบ้าน” นางสรุป

ครอบครัวฟฟเฟลอฟเฟอร์เน้นผลงานเป็นพิเศษ “อย่าให้มีรอยยับสักนิดนะ” โรซาเลียนเสียงพวกรา “อย่าให้สูทนี้มีรอยแม้แต่นิดเดียว แล้วพวกเขาก็จะยืนอยู่ตรงนั้น คอยตรวจทุกชิ้นต่อหน้าต่อตา ได้จุมูกฉันเลย! กะชินเดิล! ไ้อ้วกเดนมุนษย์!”

ส่วนครอบครัวไวน์การ์ตเนอร์ดูเป็นคนโง่ แถมยังเปราะด้วยขนแมวเวรตะโล่อีกด้วย “แกรู้มั๊ยว่าฉันต้องใช้เวลานานแค่ไหนกว่าจะกำจัดขนแมวบ้าพวกนั้นออกจนหมด มันมืออยู่ทุกที่เลย!”

เฮเลนา ชมิตต์ เป็นแม่มายรวยทรัพย์ “ยายแก่นั่นนะ – วันๆ ดีแต่นั่งเฉย ชีวิตนี้ไม่เคยที่จะทำงานทำการกับเขาหรอก”

แต่คำพูดส่อเสียดดูถูกสุดขีดของโรซาเก็บสำรองไว้ที่บ้านเลขที่แปดถนนกรันเดอเป็นพิเศษ บ้านหลังใหญ่บนเนินเขาทางตอนบนของเมืองโมลส์คิง

“ส่วนบ้านนี้” นางชี้ให้ลิเซลเห็นครั้งแรกที่พาไปที่นั่น “บ้านของนายกเทศมนตรี ไอ่กรวิกนั่นนะ เมียมันดีแต่นั่งอยู่กับบ้านทั้งวัน บอบบางอ่อนแอจนจุดไฟเองยังไม่ไหวเลยด้วยซ้ำ! ในนั้นหนาวจะตายซัก ยายนั่นนะประสาท” นางยังเน้นต่อ “ประสาทแน่ๆ” ที่หน้าประตู นางทำไม้ทำมือ “แกเข้าไป”

ลิเซลกลัวลนลาน ประตูลี้น้ำตาลบานใหญ่สูงตระหง่าน มีห่วงทองเหลืองไว้สำหรับใช้เคาะประตู ด้านหน้ามีขั้นบันไดไม่กี่ขั้น “อะไรนะ”

มามาจับตัวเธอเขย่า “อย่ามาอะไรนะ กับฉันนะ เซาเมนซ์ ไป!”

ลีเซลก้าวไปข้างหน้า เธอเดินไปตามทาง ขึ้นบันได และยืนลังเล ลักพักก่อนจะเคาะประตู

ผู้หญิงในชุดคลุมอาบน้ำเดินออกมาเปิดประตู

ภายใต้ชุดคลุม ผู้หญิงคนหนึ่ง แว่ตาดูตื่นตระหนก หัวฟู ดูสิ้นหวัง ออกมายืนอยู่ตรงหน้าแม่หนูน้อย เธอเห็นมามาอยู่ที่ประตูรั้วจึงยื่นถุงผ้าให้ “ขอบคุณค่ะ” ลีเซลบอกแต่ไม่มีเสียงตอบกลับ แค้เปิดประตูไปเฉยๆ

“เห็นหรือยัง” มามาบอกตอนที่ลีเซลกลับไปเร็ว “นี่ไง ฉันต้องทนกับเรื่องพวกนี้ พวกคนรวยเง่า พวกหมูขี้เกียจ...”

ระหว่างที่เดินอุ้มถุงผ้า ลีเซลหันกลับไปมอง ห่วงทองเหลืองบนประตูบานนั้นจ้องมองมาที่เธอ

พอเลิกคิดคนที่นางทำงานให้ โรซา ฮูเบอร์มานน์ ก็หันมาหาอีกหัวข้อที่นางโปรดปราน นั่นคือการชมเชยคนอื่น ไม่ใช่ใครที่โหดนอกจากสามีของนางเอง นางมองถุงผ้าและบ้านหลังคาโค้งพวกนั้น แล้วจะพูด พูด และพูดว่า “ถ้าปาปาของแกมีดีสักนิด” นางบอกลีเซล ทุกครั้งที่เดินรอบเมืองโมลส์คิง “ฉันคงไม่ต้องลำบากอย่างนี้” นางทำจมูกพูดพิดอย่างเย้ยหยัน “ช่างทาสี! ทำไมฉันถึงต้องมาแต่งงานกับเจ้าอัคร์ลอสชี่ด้วย พวกเขาบอกฉัน - ครอบครัวของฉัน” ฝีเท้าของพวกเธอบดขยี้ทางเดิน “นี่ไง สภาของฉัน ต้องมาเดินตีก้อยตามถนนแบบนี้ กลายเป็นทาสอยู่ในครัว เพราะไอ้เฮาแคร่ลั่นไม่เคยทำงาน ไม่เคยทำงานจริงจังกับเขาเลยสักครั้ง วันๆ เอาแต่เล่นทึบเพลงในรูลูหนูนั่นทุกคืน”

“ค่ะ มามา”

“แกพูดได้แค่นี้เองหรือ” แว่ตาของมามาเหมือนเงาสีน้ำเงินซีดจางติดอยู่บนใบหน้า

พวกเธอเดินต่อ

ลีเซลเป็นคนถือถุงผ้า

ที่บ้าน เสื้อผ้ามักถูกซักด้วยน้ำร้อนใกล้เตา แขนข้างเตาฝังในห้อง
นั่งเล่น และรีดในห้องครัว กิจกรรมส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นในครัว

“แกได้ยินมั๊ย” มามาถามเธอแทบทุกคืน ขณะที่มือข้างหนึ่งถือเตารีด
ร้อนล้าจากเตา แสงสลัวทั่วทั้งบ้าน ลีเซลนั่งอยู่ที่โต๊ะในครัว จ้องมองเปลวไฟ
ตรงหน้า

“อะไร” เธอตอบ “เอ่อ อะไรคะ”

“นั่นไง ยัยโฮลซ์เฟล” มามาลุกออกจากที่นั่ง “ยัยเฮาเมนชันนั้นมา
ถ่มน้ำลายหน้าประตูบ้านของเราอีกแล้ว”

มันถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่เพื่อนบ้านอย่างคุณนายโฮลซ์เฟล
จะมาถ่มน้ำลายที่หน้าประตูบ้านฮูเบอร์มานน์ทุกครั้งที่เดินผ่าน ประตูหน้า
ห่างจากรั้วเพียงไม่กี่เมตร คุณนายโฮลซ์เฟลช่างเป็นคนที่รักษาระยะห่าง
และเป็นคนสม่ำเสมอดีมาก

ที่ถ่มน้ำลายเป็นเพราะนางกับโรซา ฮูเบอร์มานน์ เคยมีปากเสียงกัน
มานานเป็นชาติ ไม่มีใครรู้ที่มาของความอาฆาตแค้นของทั้งคู่ และดูเหมือน
แม้แต่นางเองก็ลืมไปแล้วด้วยซ้ำ

คุณนายโฮลซ์เฟลเป็นหญิงผอมบางแต่แข็งแรง และดูจะมีน้ำลาย
เยอะทีเดียว นางไม่เคยแต่งงาน แต่มีลูกชายสองคน โตกว่าลูกชายของ
ฮูเบอร์มานน์แค่ไม่กี่ปี ทั้งคู่ถูกส่งไปรบ และทั้งคู่จะมีบทโดดเด่นก่อนที่
พวกเขาจะจบเรื่องนี้กันแน่ ช้ารับรอง

ส่วนเรื่องการถ่มน้ำลาย ช้าจะเล่าให้ฟังอีกนิต คุณนายโฮลซ์เฟล
ถ่มน้ำลายได้เยี่ยมมาก ไม่มีวันไหนที่จะไม่ ชบ๊ัก หรือถ่มน้ำลายตรงหน้า
ประตูบ้านเลขที่สามสิบสามเลยสักครั้ง แถมยังตะโกนว่า “ชไวน์! – อีหุม!”
ทุกครั้งที่เดินผ่าน สิ่งหนึ่งที่ช้าสังเกตเห็นในตัวคนเยอรมันคือ

พวกเขาดูจะชอบห่มเป็นพิเศษ

คำถามและคำตอบ

เจ้าคิดว่าใครจะเป็นคนเซ็ดน้ำลายบนประตูกิน ไขแล้ว – จะใครเสียอีกล่ะ

เมื่อไรที่ผู้หญิงในมือกำเตารีดสั่งให้เจ้าออกไปเซ็ดน้ำลายบนประตูกิน เจ้าต้องทำ
โดยเฉพาะเวลาที่เตารีดยังร้อนฉ่า

มันแทบจะกลายเป็นกิจวัตรประจำวันไปแล้ว

ทุกคืน ลีเซลจะต้องออกไปเซ็ดประตูกินข้างนอกและจ้องมองท้องฟ้า
ทุกคืนหมู่ดาวบนฟ้าจะกระจัดกระจาย ดูหม่นหมอง เลือนราง หนักอึ้ง
และเยือกเย็น แต่นานๆ ครั้ง ดวงดาวดูจะสุขสรวลแต่ไม่กินาที และใน
คำคืนอย่างนั้น เธอจะยืนอ้อยอิ่งรอนานอีกหน่อย

“สวัสดีดวงดาว”

เฝ้ารอ...

รอเสียงดังจากในครัว

หรือรอจนกระทั่งดวงดาวกลืนหายไปในพื้นที่ว่างของประเทศเยอรมนี

จูบ (ผู้ตัดสินใจวัยเยาว์)

ไม่ต่าง จากเมืองเล็กทั่วไปในเยอรมนี เมืองโมลส์คิงแอ๊ดไปด้วยผู้คน
ผู้คนจำนวนหนึ่งอาศัยอยู่บนถนนฮิมเมล คุณนายโฮลซ์ฟเฟิลเป็นแค่
ตัวแสดงคนหนึ่งเท่านั้น

ยังมีคนอื่นอีก ได้แก่ :

- รูตี สไตเนอร์ - เด็กหนุ่มช่างบ้านที่หลงใหลหมกมุ่นกับเจสซี
โอเวนส์ นักกีฬาอเมริกันผิวดำ
- คุณนายดิลเลอร์ - เจ้าของร้านหัวมุมถนน ชาวอาร์ยันผู้ซื่อสัตย์
- ทอมมี มุลเลอร์ - เด็กที่เป็นโรคหูตึงเชื่อเรื่องร้าย การผ่าตัดหลาย
ครั้งทำให้ใบหน้าของเขามีรอยแผลเนื้อแดงชมพูระเรื่อ และมี
แนวโน้มจะกระตุกเองเสมอ
- ชายเจ้าของฉายา ‘ฟิฟฟิคุส’ - ความหยาบคายของเขาทำให้โรซา
ฮูเบอร์มานน์ ดูเป็นผู้เชี่ยวชาญใช้ภาษากับนักบุญไปเลย

โดยปกติ ถนนสายนี้จะเต็มไปด้วยผู้คนฐานะค่อนข้างยากจน แม้ว่า
เศรษฐกิจเยอรมนีจะดีขึ้นภายใต้การปกครองของฮิตเลอร์ แต่ย่านคนจน
ก็ยังคงมีอยู่

อย่างที่เกริ่นไปก่อนหน้านี้ ถัดจากบ้านฮูเบอร์มานน์เป็นบ้านเช่าของครอบครัวสไตเนอร์ ครอบครัวนี้มีลูกหกคน หนึ่งในนั้นคือ รูดีจอมแสบ ที่ไม่นานจะกลายเป็นเพื่อนรักของลิเซล จากนั้นก็เป็นคู่หู บางทีก็เป็นคนกระตุ่นให้ก่อเรื่องด้วย เธอเจอเขาบนถนน

ไม่กี่วันหลังจากที่ลิเซลอาบน้ำครั้งแรก มามาอนุญาตให้เธอออกไปเล่นข้างนอกกับเด็กคนอื่นได้ ที่ถนนฮิมเมล มิตรภาพจะก่อเกิดขึ้นนอกบ้าน ไม่ว่าสภาพอากาศจะเป็นอย่างไร เด็กๆไม่ค่อยไปมหาสนุกที่บ้าน เพราะมันคับแคบและมีอยู่แค่นี้ไม่กี่หลังเท่านั้น พวกเขาพากันหาทางฆ่าเวลาตัวเองบนถนนราวกับมืออาชีพ นั่นคือการเล่นฟุตบอล มีการแบ่งทีมกันเรียบริ้ว และใช้ถังขยะเป็นประตูไกล

เพราะเป็นเด็กใหม่ในเมือง ลิเซลจึงถูกบังคับให้เป็นผู้รักษาประตู เธอยืนอยู่ระหว่างถังขยะสองใบ (ในที่สุด ทอมมี มุลเลอร์ ก็เป็นอิสระแล้ว แม้เขาจะเป็นนักฟุตบอลที่ไร้ประโยชน์ที่สุดเท่าที่เคยเห็นบนถนนฮิมเมลก็เถอะ)

ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดีสักพักจนกระทั่งเกิดเรื่อง รูดี สไตเนอร์ ต้องหัวทิ่มหิมะเพราะถูกทอมมี มุลเลอร์ ทำฟาวล์

“อะไร!” ทอมมีตะโกน หน้าของเขากระตุกอย่างสิ้นหวัง “ฉันทำอะไร!”

ทุกคนในทีมของรูดีได้จุดโทษ และตอนนี้ ถึงคราวที่รูดี สไตเนอร์ จะต้องเจอกับเด็กใหม่อย่างลิเซล เมมิงเกอร์ แล้ว

เขาวางลูกบอลลงบนกองหิมะสกปรก มันใจว่าต้องเตะเข้าเหมือนทุกที เพราะรูดียิงลูกโทษไม่เคยพลาดเข้ามาแล้วสิบแปดครั้ง แม้ฝ่ายตรงข้ามจะจงใจหาเรื่องให้ทอมมี มุลเลอร์ หลุดออกนอกกรอบประตู และไม่ว่าพวกเขาจะหาใครมาแทน รูดีก็ยังลูกทำแต้มได้เสมอ

คราวนี้ พวกเขาพยายามบีบให้ลิเซลออก พวกเจ้าคงนึกภาพออก เธอคัดค้าน และรูดีเห็นด้วย

“ไม่ ไม่ต้อง” เขายิ้ม “ให้เธออยู่นั่นแหละ” เขาถูมือทั้งสองข้าง

ตอนนี้หิมะหยุดตกบนถนนสุดสกปรกแล้ว มีรอยเท้าเลอะโคลนเต็มไปหมด รูตีสลับเท้ายิงประตู ลิเซิลกระโจนตัวลอยคว้าวาลูกอยู่หมัด ลูกบอลแน่นิ่งอยู่ใต้ข้อศอกของเธอได้อย่างไร เธอเองก็ไม่รู้ เธอลุกขึ้นยืนยิ้ม แต่สิ่งที่เธอเห็นกลับเป็นลูกบอลหิมะที่ปามาเข้าหน้าของเธออย่างจัง และเพราะครึ่งหนึ่งเป็นโคลน มันเลยเจ็บชะมัด

“เป็นไง ชอบมั๊ย” เด็กหนุ่มยิ้มเยาะและวิ่งตามเก็บลูกบอล

“เซาแคร์ล” ลิเซิลพูดเบา ๆ... ช่วงเรียนรู้อัฟท์จากบ้านใหม่ได้เร็วเสียจริง

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับรูตีส ไทเนอร์

เขาอายุมากกว่าลิเซิลแปดเดือน

ผมมเหลื่อแต่กระดูก ฟันคม

ตาสีน้ำเงินเรียวเล็ก และผมสีเหลืองมะนาว

เพราะเป็นหนึ่งในลูกหกคนของครอบครัวสไตเนอร์

เขาจึงต้องหิวโซตลอด

บนถนนฮิมเมล เขาถูกมองว่าเพี้ยน

เพราะเคยเกิดเรื่องหนึ่งที่แทบไม่ค่อยมีคนพูดถึงแล้ว

แต่ทุกคนต่างรู้กันดี “เหตุเกิดเพราะเจสซี โอเวนส์”

ที่คืนหนึ่ง เขาเอาถ่านหาตัวจันดาเมียม

และออกวิ่งร้อยเมตรที่สนามเด็กเล่นในเมือง

บ้าหรือไม่บ้า แต่ฟ้าก็ลิขิตให้รูตีสกลายเป็นเพื่อนซี้กับลิเซิล ก่อนหิมะบนหน้าเธอกลายเป็นจุดเริ่มต้นที่วิเศษสุดของมิตรภาพอันยั่งยืน

พอลิเซิลเริ่มไปโรงเรียน เธอก็ไปกับครอบครัวสไตเนอร์ บาร์บารา แม่ของรูตีสั่งให้เขาสัญญาว่าจะเดินกับสาวน้อยเพื่อนใหม่ ส่วนหนึ่งเป็น

เพราะเธอได้ยินเรื่องก๊อหนิมะด้วย ต้องยกความดีให้รูตีที่มักทำตามแต่โดยดี เขาไม่ใช่เด็กหนุ่มที่เกลียดผู้หญิง เขาชอบเด็กผู้หญิงมาก และเขาชอบลีเซล (หรือยัยก๊อหนิมะ) ด้วย รูตี สไตเนอร์ เป็นเด็กแสนก๊ากันที่ชอบเก็กเวลาอยู่กับสาว ๆ ซึ่งดูเหมือนทุกคนจะต้องมีเรื่องราวแบบนี้ในวัยเด็กแทบทั้งนั้น เขาเป็นเด็กหนุ่มที่ไม่กลัวเพศตรงข้าม แม้คนอื่นดูจะกลัวเป็นพิเศษ เขาไม่กลัวที่จะตัดสินใจ และรูตีตัดสินใจเรื่องเกี่ยวกับลีเซล เมมิงเกอร์ เรียบร้อยแล้ว

ระหว่างทางไปโรงเรียน เขาพยายามชี้ให้เธอดูสถานที่บางแห่งในเมือง หรืออย่างน้อยก็พยายามสอดแทรกในระหว่างที่สั่งให้น้องเงียบเสียง ส่วนพี่ของเขาจะสั่งให้เขาเงียบเสียงอีกที สถานที่แรกคือหน้าต่าบบานเล็กบนชั้นสองของอพาร์ทเมนต์

“นั่นไง บ้านของทอมมี มุลเลอร์” เขารู้ว่าลีเซลจำหมอนั้นไม่ได้ “คนที่ชักกระตุกใจ ตอนห้าขวบ เขาไปตลาดแล้วดันหลงทาง วันนั้นเป็นวันที่หนาวสุด ๆ ของปีเลยนะ ผ่านไปตั้งสามชั่วโมงกว่าจะมีคนไปพบเขา หมอนั้นตัวแข็งโปกเลย เพราะอากาศหนาวทำให้เขาเจ็บหูทรมานสุด ๆ หูเลยติดเชื้อ ต้องผ่าตัดตั้งสามสี่ครั้งนะ แล้วหมอก็ทำให้เส้นประสาทของเขาเจ็บ เขาถึงต้องชักกระตุกแบบนี้”

ลีเซลแทรก “แถมเขายังเล่นฟุตบอลได้ห่วยมาก”

“ห่วยสุดละไม่ว่า”

สถานที่ถัดไปคือร้านตรงหัวมุมถนนฮิมเมล ร้านของ คุณนายคิลเลอร์